

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenicke kršćanima.“

Opis 11:26

Antiohija

novembar/decembar 2017.

br. 150

NEKA VAM
PREDSTOJEĆI PRAZNICI
BUDU ISPUNJENI

**VJEROM
NADOM
LJUBAVLJU**

PRVA
POSLANICA
KORINĆANIMA-13

Dragi u Hristu,

Ukoliko vam je Antiohija korisna i na blagoslov, molimo vas da razmislite mogućnost da nam pomognete da bi i dalje mogla da stiže do vas i drugih čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dotjerani i lektorisani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- **Prevođenje** (Imamo pisanih materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas i molite nas u svojim molitvama.)
- **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije voliostramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog, bez obzira na iznos, je dobro došao i značajan.)

Unaprijed hvala. Želimo vam mnogo Božijih blagoslova!
Antiohija

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim prilozima pomogli:

Evangeoska crkva iz Srpa

Baptistička crkva iz Novog Travnika

Udruženje „Rafael“ iz Sarajeva

Vjernici iz Banjaluke, Zvornika i Beograda

Izdaje: Evangeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 (0)65 535 931

Adresa: Antiohija, Poštanski list 34, 78102 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: bd@blc.net

Uređuje: Branka i Daniela Eroog | Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka

Štampa: Minevra, Subotica | Tiraž: 1000 primjeraka

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

O PROŠTENJE

Kada ne možete oprostiti, sjetite se šta je Josif učinio!

Josifov život ispričan u knjizi Postanka jedan je od mojih omiljenih dijelova Pisma. Bog je silno koristio Josifa, ali kao što je to obično slučaj, uz to dolaze i velike patnje. Josif je bio zlostavljan, klevetan i odbačen od strane vlastite porodice. Kao posljedica toga, morao je naučiti kako da oprostí drugima. Ako slijedite Hrista, moraćete učiniti isto.

Razmotrimo neke stihove iz knjige Postanka i dopustite mi da istaknem pet opažanja o oproštenju.

„Stoga poručíše Josifu govoreći: Pred svoju smrt otac tvoj zapovjedi govoreći: ‘Ovako recite Josifu: O, molim te, oprostí prijestup braći svojoj i grijeh njihov što su ti zlo nanijeli! Zato sad, molim te, oprostí prijestup slugama Boga oca svojega’“ (Postanak 50,16-17).

1. Stavite se u cipele drugih.

Josifova braća su ga iznevjerila, i oni su to znali. Prodali su ga u ropstvo zbog ljubomore, i pitali su se hoće li Josif tražiti osvetu. Njegova su se braća toliko bojala da su poslali glasnika kako bi molili za oprostaj prije bilo kakvog kontakta licem u lice (Postanak 50,17). Sigurno je

veoma neprijatno kada se boji-
te člana svoje porodice.

Nije u redu da neko sagriješi
protiv vas. Taj grijeh je uvreda
za Boga, a za vas je veoma bol-
no. Ako neko ko je sagriješio
protiv vas zaista traži oprošte-
nje, barem razmotrite njihovu
smjelost i ranjivost u tome. To
je upravo ono što je Josif učini-
o: „*Kad mu to izrekoše, Josif
zaplaka*“ (stih 17b). Ovo nas do-
vodi do naše sljedeće tačke.

2. Plačite s onima koji plaču.

Apostol Pavle kaže da „*plačemo
sa uplakanima*“ (Rim. 12,15).
Naravno, ne možemo se siliti na
suze. Ne biste ih trebali pokuša-
ti lažirati ili se ponašati kao ne-
ko ko niste. Mi kao hrišćani
znamo da bi trebalo da osjeća-
mo ljubav i brigu za našu braću
i sestre u Hristu čak i kada nisu
u pravu, te da plačemo sa njima
kada su povrijeđeni. To je ono
što je Josif učinio.

Nastavljamo priču: „*Tada do-
đoše i braća njegova te padoše
preda nj i rekoše: 'Evo nas k tebi
da ti budemo robovi!' No Josif im
reče: 'Ne bojte se! Ta zar sam ja
namjesto Boga?'*“ (Post. 50,18-
19).

3. Oni koji odbijaju oprostiti govore: „Ja sam iznad Boga.“

„Zanemarivanje vlastitih pogre-
šaka jedini je razlog zašto ne
želimo oprostiti našoj braći“,
kaže *Jean Calvin*. Teško je odbi-
ti oprost drugima kada razmiš-
ljamo koliko je nama oprošteno
u Hristu.

Takve situacije nisu uvijek ta-
ko lake, zar ne? Postoje razna
sredstva koja mogu pomoći:
molitva, čitanje Biblije, hrišćan-
ska zajednica, savjetovanje, itd.
Nikada ne smijemo zanemariti
jednostavna sredstva milosti
koja mogu donijeti promjenu.
Ako pripadate Hristu, uvjeren
sam da će vam Duh Sveti pomo-
ći dok ga zazivate za pomoć.

Možda je najpoznatiji stih u
ovom tekstu stih 20: „*Preda
ste vi mislili zlo protiv mene, Bog
je to vodio na dobro, da se zbude
kao što je ovo danas, da sačuva
život mnogih*“ (Postanak 50,20).

4. Bog ima svrhu iza vaših teškoća.

Zapazite da Josif daje ovu izjavu
pred kraj svoga života, a ne na
početku. Zašto? Obično je svrha
poteškoća samo djelomično ra-
zumljiva nakon što prođete
kroz njih. U teškom razdoblju
možete se pitati: „Bože, zašto to
prolazim?“ No, kasnije kada ih
prođete, možda vidite Božju na-

mjeru. Bolna iskustva se često najbolje razumiju tek kasnije. Ipak, to nije uvijek slučaj. Neka pitanja o vašim patnjama neće biti odgovorena u ovom životu. Josif je pred kraj svoga života mogao vidjeti da je Bog iskoristio njegove patnje kako bi se pobrinuo za druge. U tome je bila svrha. Kada vjerujete da Bog koristi zlo u vašem životu za dobro, čak i ako trenutno ne razumijete, neće u vama rasti gorčina prema Bogu i drugima.

Pogledajmo još jedan stih iz ovog odjeljka: „*Zato sad, ne bojte se! Ja ću se brinuti za vas i za vašu nejačad!*“ Tako ih je tješio i govorio srcu njihovu“ (Postanak 50,21).

5. Ljubazno govorite.

Riječi su važne. Život i smrt su u vlasti jezika (Priče 18,21). Nemate pravo na verbalno zlostavljanje, maltretiranje i napad na druge zbog toga što su vas povrijedili. Poput Josifa, pozvani ste da prema svima budete ljubazni, čak i prema onima koji

su vas povrijedili. To ne znači da morate biti njihov najbolji prijatelj, odgovarati na njihova pisma i poruke, ili ih redovno viđati. Ne moraju biti u vašem bliskom krugu. No, ako vam dođu na put, apostol Pavle će vas podsjetiti da dopustite sledeće: „*Riječ vaša neka je svagda s milošću, solju začinjena, da znate svakome odgovoriti kako treba*“ (Kološanima 4,6).

Oprostiti nije lako. Znam iz iskustva iz prve ruke da može biti teško, ali nikada ne smijemo izgubiti iz vida Evanđelje, priču o kojoj imamo više znanja nego o Josifu. Što više razmišljate o otpuštanju vaših grijeha, lakše ćete moći oprostiti drugima kada sagriješe protiv vas.

C. S. Lewis je jednom prilikom rekao: „Biti hrišćanin znači oprostiti neoprostivo, jer je Bog oprostio neoprostivo vama.“

David Qaoud

Prevela: Vesna L.

Izvor: Gospelrelevance.com

POBEDA

*Kako da pobedimo
u vremenima
stresa i borbi*

Da li možete da se setite vremena kada ste morali da istrpите nešto samo da biste mogli da pregurate u veri kroz taj period? Možda upravo sada prolazite kroz neko iskušenje i borite svim srcem da ostanete pozitivni. U takvim periodima jako je lepo kada možemo da primimo ohrabrenje od svoje porodice ili od svojih prijatelja. Samo što na kraju ipak vi sami sa sobom morate da odlučite kakva će vam pobeda biti na samom kraju te bitke.

Skoro da se ništa ne dešava u našem životu, a da s vremena na vreme ne naiđemo na neku poteškoću. Ništa ne može da prođe bez problema. Uvek se nađe neka prepreka, nekada manja nekada veća. To je prosto deo našeg životnog puta. Činjenica je da mi možemo da izdržimo taj bol koji osećamo u borbi. Ako bismo završili neku

borbu tako što ćemo odustati, mi ćemo i dalje da osećamo isti bol, ali ćemo imati i dodatni bol zbog poraza. Došla sam do zaključka da je bolje da poslušam Boga u onome šta traži od mene i to od samog početka jer istina jeda mi On uvek želi najbolje i radi sve samo za moje dobro.

Kada nam osećanja krenu u Božijem pravcu

Nekada nas Bog spasi od nevolja i problema, ali nekada On želi da mi prođemo kroz te nevolje i da nas provede kroz njih. Izbor je samo na Njemu. On vrlo dobro zna šta nam treba i kada nam to treba. Baš kada smo u sred borbe, onda nam može pomoći i jedno pitanje: *Da li sam ja spreman da služim Bogu a da ne razumem baš sve što mi se dešava?*

Ako smo spremni da Mu služimo samo kada nam sve ide na ruku, onda Mu mi ne verujemo u potpunosti. Moramo da služimo Bogu uvek, pa čak i kada nam se to ne dopada.

Razmislite o sledećem. Ako smo u našem životu radili samo ono što smo želeli, onda i nismo postigli mnogo što šta, zar ne? Mi moramo da radimo iznad svojih mogućnosti. Ako ništa drugo, barem da se uvek trudimo da tako radimo i da to uvek budemo izvredno, ne samo jedanput ili dvaput, nego svaki dan.

Kada dođete do samog kraja, onda možete da se okrenete i pogledate iza sebe, i da se smejete svim preprekama koje ste ostavili iza sebe.

Kada imate utisak da vam je vera sve slabija i da vam baš ničemu ne služi

Jednu stvar uvek morate da zapamtite, a to je da je Bog uvek sa vama i On je uvek tu za vas. Neprijatelj na tome stalno radi samo da bismo mi to često zaboravili. Kada god mi iskusimo određeni napredak na svom putovanju, on će pokušati sa nečim da nam to pokvari.

Neprijatelj stalno pokušava da nas uvuče u gomilu loših stvari kao što su negativne misli i negativna osećanja: odbačenost, izdaja, napuštenost, ljubomora, obeshrabrenje i depresija, a tu čak spada i razočarenje u Boga. Kada stvari idu protiv nas samih, mi tada treba da istrajemo i da delujemo u skladu sa Božijom rečju, te da stalno držimo svoj pogled na obećanjima koje nam je lično Bog dao.

Ja vas danas ohrabrujem da odlučite već danas i kažete: „Mene baš briga koliko će to potrajati, ili koliko će to teško biti, ili kako će mi biti teško da kroz to prođem, ali ja sigurno neću odustati! Ja ne želim više da živim u lancima! Ja ne želim da dozvolim da me moja prošlost kontroliše!“

Uzimajte najbolje od Boga pogotovo jer vam On to sam daje.

Kako da se uzdignemo iznad svojih momentalnih borbi

U Filipljanima 3:10–11 piše: „Želim da upoznam Hrista i silu njegovog vaskrsenja i zajedništvo u njegovim stradanjima, postajući kao On u njegovoj smrti, ne bih li nekako stigao do vaskrsenja iz mrtvih.“

Da li uviđate šta nam sa ovim rečima Pavle želi reći? Postoji mesto (duhovno stanje) kojem ni jednom zlo ne može prići. To znači da bez obzira kako se ljudi prema vama loše ophodili, vi možete imati radost u svom srcu; bez obzira u kakvoj se sada oluji nalazite, vi možete da imate mir koji prevazilazi svaki razum (Filipljanima 4:7).

Ja verujem da Bog želi da mi sakupimo što više Njegovih blagoslova, da ih u svom magacinu imamo što više. On želi da vi svakodnevno uživate u svom putovanju. Iznad svega, On želi da vaš život utiče na sve oko vas, ali na pozitivan način i da ga proživljavate tako što ga stalno delite sa drugima.

Radite na tome dan za danom

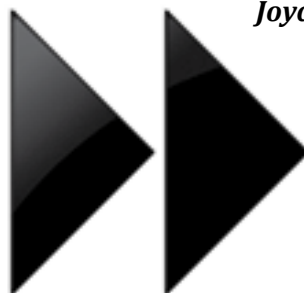
Ljudi koji su stalno pod pritiskom a koji ipak sebe i druge usmeravaju i guraju napred, su oni koji rade velike stvari za Boga. Svako od nas može da radi tako nešto i to zahvaljujući Božijoj milosti. Ako odlučimo tako činiti, onda će nam Bog pomoći i osposobiti nas za to.

U Filipljanima 3.13-14 piše: „*Braćo, ja još ne mislim da sam uhvatio, ali jedno mislim: Što je*

za mnom, zaboravljam, a pružam se za onim što je preda mnom, i trčim k meti, k nagradi nebeskog zvanja Božjeg u Hristu Isusu.“

Najbolji način da ovo ostvarimo u svome životu jeste da živimo dan za danom. Današnji svet je ispunjen raznim problemima i stresom, i potrebno nam je dosta energije da bismo imali barem jednu pobedu na dan. To je veliki uspeh u današnje vreme. Mnoge stvari danas idu protiv nas – razočarenja, uvrede na svakom koraku... Ipak, Bog nas je izabrao da živimo baš u ovo vreme, a On vrlo dobro zna šta radi, uz Njegovu pomoć mi možemo da preživimo razna iskušenja i da se suočimo sa svim nevoljama, te da iz svega toga izađemo pobednici.

Danas želim da vas ohrabrim da uvek idete samo napred. Upamtite da vi već imate pobedu, jer Bog je na vašoj strani.

Joyce Meyer

NEMAM VREMENA ZA BOGA

Sva znojava i skroz iscrpljena posle hokejaškog treninga, samo sam se spustila na klupu u svlačionici. Dok sam skidala svoje klizaljke, čula sam kako moje saigračice prepričavaju nove tračeve.

„Možeš li da zamisliš sa kim se ona spetljala? Ne vidim šta on vidi na njoj, uopšte mi nije jasno?”

„Ko će ga znati?” - odgovorila sam.

Odmah sam osetila bockanje krivice, ali sam to ignorisala. Druga saigračica je prekinula naš razgovor:

„Laura ti ćeš igrati sa nama u nedelju, zar ne?”

„Naravno!” - odvratila sam.

Nisam baš bila tako sigurna kako sam zvučala. Moj stomak je išao gore dole dok je trener čitao listu za nedeljnu utakmicu. Moraću ponovo da preskočim odlazak u crkvu. To je bila moja druga godina na studijama. Za svoj klub „Komete” sam igrala sedam meseci svake godine od kako sam bila peti razred osnovne škole. Tako da sam ustvari stavila hokej na prvo mesto umesto Boga i to ne jedanput, već mnogo puta. Nikada nije postalo lako.

Moj omladinski pastor me je često ohrabrivao da češće dolazim u crkvu i na omladinske sastanke. On bi imao običaj da mi kaže da Bog treba da bude uvek na prvom mestu.

Ja bih tada pomislila kako me on nikako ne shvata, jer ja volim da budem u hokejaškom timu i to za mene puno znači. U dubini svoga srca sam vrlo dobro znala da je on u pravu.

Igrala sam i odbojku u srednjoj školi, ali mi to nikada nije bila takva prepreka da dolazim u crkvu kao što je to bio hokej. Kako sam ja bila u hokejaškom klubu u redovnoj postavi, a utakmice su se često igrale nedeljom, to je značilo da sam ja propustila dosta sastanaka u nedeljnoj školi i nedeljnih službi.

Ni sredi večeri mi obično nije odgovarala, tako da sam retko

kada mogla da idem u crkvu. Čak sam preskakala i razne druge crkvene aktivnosti. Moj odnos sa Hristom je polako išao nizbrdo. Nisam skroz otišla od Boga, jer moje saigračice su radile mnogo stvari koje ja i dalje nisam želela da činim, kao na primer psovanje i opijanje. One su takođe i ogovarale dosta, ali u to sam se obično uključivala. Obično se razgovaralo o tome koja je ostala trudna, koja je abortirala i koje od naših pretihodnica su imale taj problem. Kada sam ogovarala, obično sam se osećala jako nelagodno, ali sam uvek gledala na to kao na uobičajen i redovan razgovor u svlačionici.

Srećom, nikada nisam želela da idem na zabave i da se drogiram, spavam sa mladićima i da se opijam dok se ne onesvestim. Ogovaranje sam praktikovala i želela sam da se na taj na-

čin barem malo uklopim. Nakon druge godine studija, radila sam tokom letnjeg raspusta na crkvenom kampu kao asistent. Kada ste u šumi sedmicu dana, to vam može pomoći da razmislite dobro o svemu i da se molite za sve što se događa u vašem životu. Tako sam posle razmišljanja počela da osećam užasno krivicu za svo ogovaranje tokom prethodnih meseci. Mučilo me je i to što sam timu dala tako puno vremena, a Bogu tako malo i skroz zanemarila svoju veru. Pitala sam se: „Da li mi jr uklapanje u društvo i uklapanje sa mojim hokejaškim prijateljicama postalo mnogo važnije nego Bog?“

Dok sam šetala kroz šumu jednog tihog poslepodneva, shvatila sam da i dalje imam izbor. Mogu da se potpuno predam hokeju ili mogu sebe posvetim skroz Bogu. Pokušala sam da stavim na vagu sve opcije, ali nije mi išlo, nikako nije funkcionisalo. Koliko god sam volela hokej, ja sam vrlo dobro znala da ta okolina jako šteti mom odnosu sa Bogom. Odlučila sam i izabrala sam Boga.

Napuštanje hokeja je bila jedna od najtežih odluka koju sam

morala ikada da donesem. No, ipak sam znala da sam ispravno odlučila. To što sam se više posvetila Bogu, crkvi i što sam se družila sa prijateljima iz crkve mi je značajno pomoglo i ojačalo moj odnos sa Hristom. Veliko olakšanje je kada imate prijatelje koji su me ohrabivali i pomagali mi da izgradim svoj odnos sa Hristom, i koji me nisu gurali niti u uvlačili u ružne i loše navike.

Moram da priznam da očuvati veru nije uvek lako. Ja i dalje imam problema sa ogovaranjem, ali sada imam prave prijatelje koji me podržavaju i pomažu mi da se ponašam odgovorno. Najvažnije je da je pored mene uvek Isus, koji je moja najveća podrška, koji vodi svaku moju misao i uči me svakodnevno kako da hodam sa Njim na ispravan način. Ispalo je da moje odustajanje od hokeja i nije tako strašno uzimajući u obzir šta sam sve dobila za uzvrat.

Laura Capp

PIJESAK

Sa kime se ti držiš za ruke?

Sve stvari u našem životu, koje stvaramo dugo vremena i sa mnogo energije, stvorene su u pijesku...

Rabin Harold Kušner je gledao djecu koja su na plaži zidala kulu od pijeska. Kada su završili svoju kulu za koju su potrošili jako puno vremena i strpljenja, došao je jedan veliki talas i u trenu je sve porušio. Rabin je očekivao suze i bijes. Međutim, djeca su sjela, uhvatila se međusobno za ruke i počela se smijati. Malo zatim, djeca su započela da grade novu kulu.

Rabin se nasmiješio i rekao: „Spoznao sam da su me ova djeca naučila veoma važnu lekciju. Sve stvari u našem životu, koje stvaramo dugo vremena i sa mnogo energije, stvorene su u pijesku. Trajni su samo naši odnosi s ljudima. Prije ili kasnije doći će neki talas i odnijeti ono što smo sagradili s tolikim trudom. Kada se to dogodi, moći će se smijati samo oni koji budu imali sa kime da se drže za ruke.“

Nepoznati autor

S VJEDOČANSTVO JEDNE MAJKE

U decembru 2011. godine iščekivali smo rođenje naše druge kćerkice. Mislili smo da smo spremni. Mislili smo da znamo što nas čeka, ali desilo se da je ona preokrenula naš svijet.

Svaki ultrazvučni pregled bio je u redu. Osim što bi nam povremeno rekli: „Čini nam se nešto manja nego što je to uobičajeno“, ali sve drugo se činilo sasvim normalno. Ušetali smo tog dana u bolnicu (iskreno govoreći, utrčali smo, ali to je druga priča). Dok je moj muž još bio na parking, četiri minute kasnije dobili smo svoju djevojčicu.

Bila je sićušna, imala je mali prćasti nos i vidljivo bademaste oči. Sjećam se kako joj se moja porodica divila. Dodavali su je

jedno drugom.

„Izgleda mi kao da ima Daunov sindrom“, rekla sam sestri, a ona me samo značajno pogledala. Tada sam znala.

Medicinska sestra mi je odgovorila: „Ima neka obilježja, ali popričaću sa vama kada drugi odu.“

Nije trebalo ništa više reći. Dio mene je umro u tom trenutku. Bila sam očajna. Pričala je s mojim mužem i sa mnom. Nas oboje smo plakali. Znali smo.

Doktor je insistirao na dodatnim krvnim pretragama kako bi bili sigurni. To su bila još dvije sedmice čekanja. Dvije sedmice muka i traženja odgovora na internetu.

Dvije sedmice plakanja. Dvije sedmice molitava i dvije sedmi-

ce cjenkanja s Bogom.

Ljudi su govorili ljubazne fraze. Pokušavali su pomoći.

- *Bog ti nikada neće dati više nego što možeš podnijeti.*
- *Takvu djecu dobivaju samo posebni ljudi.*
- *Ljudi koji imaju Daunov sindrom su tako srećni.*

Jedna medicinska sestra je rekla: „Tako ste blagoslovljeni. Nosite je kući i volite.”

Da ju je milion suza moglo promijeniti, sigurna sam da bi se to tada dogodilo.

Svake godine kako se njezin rođendan približava, postanem emotivna. Teško mi se i prisjećati kako sam bila uzrujana na dan njenog rođenja. Da sam tada samo znala...

Onog dana kada se rodila niko mi nije rekao za hihotanje, zagrljaje i ljepotu koju ću dobiti. Niko mi nije rekao kako će ona promijeniti moju kompletnu porodicu. Niko mi nije rekao kako će ona smekšati srca čak i najtvrdih ljudi koje sam znala.

Niko mi nije rekao kako će ona biti sunce mog života. Niko mi nije rekao kako će baš ona biti moja najveća učiteljica.

Nisam poznavala nikoga s Daunovim sindromom. Sve što sam znala je bio strah i stereotipi.

Kada bih se danas mogla vratiti četiri godine unatrag, sebe bih, tada mlađu i trudnu, u tom trenutku utješila radi onoga što slijedi. Naravno da postoje strahovi i brige, no blagoslov daleko više nadmašuje sve teškoće.

Ona je promijenila čitavu zajednicu sa svojim osmijehom. Svjedočila sam tolikim promjenama drugih ljudi u njezinoj prisutnosti. Ona izvuče najbolje iz svake osobe koju upozna.

Naš strah, očaj ili cjelokupna promjena koja je nastala zbog njezine dijagnoze, nisu nas zaustavili da još više rastemo.

Neki od mojih najtežih životnih trenutaka izrodili su upravo najveće blagoslove. Zahvalna sam za tu djevojčicu koja je preokrenula moj svijet. Zahvalna sam za taj dan koji je zbližio moju porodicu.

Zahvalna sam jer sam naučila toliko toga o onome što je bitno.

Sondra Meacham
www.themighty.com

GLEDATI ISPOD POVRŠINE

Posedovanje vizije nije bitno samo da bi se rešavali problemi. Postoji još jedna definicija koja kaže da je *vizija sposobnost da se vidi ispod površine ljudskih života*. Vizionari znaju da je potrebno da se gleda iza očiglednog da bi se razumele tajne života. Mnogi ljudi imaju izrazito razvijenu osobinu da kod drugih ljudi gledaju samo ono što je na površini: „On je arogantan (ili talentovan, ili sebičan, ili sujetan).” Uvek se nađu oni koji imaju isti pogled na stvari i kažu: „I ja sam to primećio.” Ovo uzajamno razumeva-

nje izgleda čudesno, ali u suštini, sve je to samo površno gledanje na stvari. Vizionari se odlučuju da gledaju iza očiglednog, oni gledaju ispod površine u potrazi za suštinom. Oni gledaju srce, karakter, nade i strahove koji motivišu ponašanje ljudi.

Isus je imao vizionarski pogled kada je promenio ime svog učenika Simona. Na prvi pogled, Simon je bio samo jedan impulsivan, agresivan i površan čovek, ali Isus je gledao malo dublje i video potencijal koji niko drugi nije uočio. Si-

mon je imao kičmu, imao je snagu za koju ni sam nije znao da je poseduje.

Zato ga je Isus nazvao *Petar*, što na grčkom znači „kamen“, a to je materijal koji je osnova za podizanje velikih zgrada. „Na ovome kamenu“, rekao je Isus, „sazidaću crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati“ (Matej 16:18).

Možete li da zamislite šok na licima ostalih učenika kada je Isus ovo izgovorio? Petar nije postao stub, poštovani vođa i osnivač crkve u Rimu (Galatima 2:9). On je postao jedan od stubova crkve, a to nam govori o Isusovoj viziji, njegovoj sposobnosti da gleda ispod površine Petrovog karaktera.

Volim ovu misao iz Priča Solomonovih: „Duboke su vode namerе srca čovečijeg, al' razuman čovek ume da ih crpi“ (Priče 20:5, Bakotić). Svi ljudi, stvoreni prema Božjem liku, imaju potencijale koje neko sa vizijom treba da uoči i izvuče na površinu.

Vizionari imaju važnu misiju i ulogu u životima drugih ljudi – da ne obraćaju pažnju na ono što je očigledno, već na ono što je u dubini nečijeg srca i da pokušaju da izvuku na površinu

nešto posebno što je Bog stavio u njih. Potrebni su *roditelji* vizionari – majke i očevi koji će pažljivo analizirati svoju decu, intenzivno se moliti i s puno pažnje razgovarati sa njima da bi prepoznali i izvukli na površinu jedinstvenost svakog deteta. Potrebni su nam *bračni drugovi* vizionari.

Mnogi od nas koji smo u braku, grčevito se držimo očiglednog. Potrebno je da naučimo da gledamo ispod površine i istražujemo, sve dok ne nađemo vrednosti sakrivene u duši našeg životnog saputnika. Potrebni su nam *poslovni lideri* vizionari koji će se ophoditi prema zaposlenima kao prema ljudima, a ne kao prema mašinama; koji će pokušavati da prepoznaju jedinstvene sposobnosti i potencijale koje zaposlenici imaju, i u skladu sa tim im poveravati odgovornosti.

Crkvi su potrebni *vernici* vizionari, zreli hrišćani koje spoticanja kod onih koji su mladi u veri neće sprečiti da kažu: „Vidim u ovom čoveku potencijal i želim da pomognem da dođe do izražaja i da se razvije.“ Takođe su nam potrebni *Hristovi svedoci* vizionari, koji mogu pogledati ljude koji ne veru-

ju, koji nemaju interesovanje za Boga, i reći: „Pitam se šta bi Hristova preobražavajuća sila mogla da učini u životu ove osobe?“

Ova osobina vizionarskog gledanja iza očiglednog u ono što se zaista dešava u ljudskim dušama može se razvijati. Potrebno je uložiti vreme za ozbiljnu analizu karaktera bližnjeg, za osmišljenu konverzaciju, za smireno razmišljanje i upornu molitvu za razumevanje. Takođe je potrebna smelost, jer Sveti Duh vas može pokrenuti da iz neke osobe izvučete nešto što niko drugi ne vidi.

GLEDATI IZ BOŽJE PERSPEKTIVE

Treću definiciju vizije teško mogu da formulišem, jer predstavlja granicu na kojoj se trenutno nalazim u svom odnosu sa Bogom. Nisam potpuno siguran kako to funkcioniše, i ne znam uvek kako to da aktiviram, ali znam da je ova vrsta vizije veoma značajna.

Vizija je Bogom dana sposobnost da se uoči detalj koji Bog želi da ugradi u vaš život ako Mu se posvetite. Bog je jednom došao Mojsiju i rekao mu:

„Potreban mi je vođa da izvrši značajan, ali težak zadatak za moj narod.“

Mojsije mu je odgovorio povlačeći se: „Gospode, pošalji moga brata. On je nadaren. On ima harizmu. On ume da se obrati mnoštvu ljudi.“ U tom trenutku svoga života, Mojsije nije imao viziju kako bi Bog mogao da ga upotrebi.

Moram da priznam da i sam imam ovaj problem. Pogledam se u ogledalo i kažem: „Nisam takav čovek da bi preko mene Bog mogao da čini čuda.“ Moj život nije predviđen za velike poduhvate. Uglavnom osećam da sam sasvim običan čovek i često se pitam da li uopšte vredim.

Međutim, s vremena na vreme – neću se pretvarati da se to često dešava – osetim da mi Sveti Duh šapuće: „Hajbels, skini povez sa očiju. Gde ti je vizija? Ti nisi velik, ali Bog jeste. I ti mu puno značiš. Zašto ne veruješ u ono što propovedaš?“

Bog uživa da upotrebi male, obične ljude da bi zbunio one koji su puni sebe. On voli da koristi slabe ljude da bi zadivio jake. On želi da upotrebi tebe, ako bi samo poverovao da je sve moguće.“

U nekom trenutku života osećate da vam Bog govori: „Želim da te upotrebim na poseban način. Vreme je da kreneš u novom pravcu. Želim da promeniš zanimanje (da se vratiš u školu, da odustaneš od škole, da započneš pastorsku službu, da prepoznaš dobru priliku, da se zaposliš, da postaneš misionar...). Stalo mi je do tebe, imam velike planove s tobom i želim da radim u tvom životu. Ako skineš taj povez sa očiju, poveriću ti službu.”

Verovatno ste u tom trenutku osetili uzbuđenje u svom srcu i pomislili: „Možda je to bio Božji glas.” Ali tada, umesto da gledate ka zvezdama, usmeravate

pažnju na rešetke. Pred tim hladnim podsetnicima na realnost, potisnuli ste osvedočenje. Potisnuli ste glas Božjeg Duha i rekli: „Mislim da ću ostati u svojoj ćeliji.”

Bog je zbog toga tužan. Ne mogu da očekujem od vas ono što i sam nisam voljan da učinim. Želim da budem spremniji da kažem: „Bože, evo me. Upotrebi me, vodi me. Ako imaš neki plan za moj život, želim da se on ostvari. Slediću te najbolje što umem – drhteći, ali verujući. Želim da vidim zvezde, a ne rešetke. Želim da se izbistri moja vizija.”

Bill Hybels

U STRAJNI

Moja je molitva da Gospod u tebi razvije strpljenje u podnošenju nevolja tako da ustraješ na Božjem putu i u postizanju cilja. Trpljenje bismo svi mi htjeli da izbjegnemo. To je sasvim razumljivo, ali ako su patnje već dio tvoje svakodnevice, neka one budu ulog za čudesno Božje djelovanje u tvojoj nutrini. Pjesnik Stjepan Lice u jednoj od svojih pjesama daje ovakav poticaj: „Ne dopusti da ti patnje i nevolje oslabe vid.“ Pjesnikovim bih stihovima dodao i novu misao. Dopusti da ti patnje i nevolje osnaže pogled prema Hristu, nevinome patniku na krstu.

I oči, stradanjima pogođenoga Jova, gledale su prema Bogu, iako u suzama. „Oko moje“ – tugovao je Jov – „roni suze Bogu“ (Jov 16:20).

Jov je poznata ličnost iz Starog zavjeta, ali se i novozavjetni pisac osvrće na njegovu strpljivost i ustrajnost. „Za uzor strpljivog podnošenja nevolja uzmite proroke koji su govorili u ime Gospodnje. Pazite! Mi proglašavamo blaženima one koji su ustrajali. Za Jovovu ste strpljivost čuli a vidjeli ste ishod (njegovim nevoljama) koji mu je Gospod dao“ (Jakov 5:10,11).

Stoga se podsjetimo Jovovih stradanja i njegove reakcije. Sasvim ga je iznenada zadesio niz udesa. Imućnog Jova, vlasnika velikih stada ovaca, deva, goveda i magarica, napale su neprijateljske skupine. Glasnik za glasnikom mu je donosio vijesti o pogibiji njegovih slugu i otimačini magarica i deva. Izgledalo je kao da su se i prirodne pojave urotile protiv Jova. Vatra od udara groma je odnijela živote pastira i ovaca. K tome je još stigla i bolna vijest o gubitku sinova i kćeri, na koje se srušila kuća zbog silnog vjetera.

Nije se to događalo nekome ko je bogat-stvo stekao nečasnim putevima da bi ljudi mogli reći: „Dobio je svoje! Stigla ga je Božja kazna!“ Naprotiv, biblijski zapis iznosi da je Jov bio neporočan i pravedan, čovjek koji se klonio zla i bojao Boga. Kako onda razumijeti i prihvatiti Jovovu sudbinu i ostati sabran?

„Go izađoh iz krila majčina, goću se onamo i vratiti“ – izustio je Jov nakon svih tragedija i nastavio: „Gospod dao, Gospod oduzeo! Blagoslovljeno ime Gospodnje!“ (Jov 1:21). Ni gubitak zdravlja, uz sve ranije pat-

nje, nije naveo Jova da sagriješi protiv Boga. Nije proklinjao i nije optuživao. „Kad od Boga primamo dobro zar da onda i zlo ne primimo?“ (Jov 2:10). Kao da je tim riječima poručio: „Božje mi je milosrđe omogućilo da jedno vrijeme uživam u zemaljskom blagostanju i zdravlju. Sada sam to izgubio. Moju zahvalnost i odanost prema Bogu ne mogu poremetiti i poništiti ovi teški životni udarci. On ostaje moj dobri Bog, Stvoritelj i Izbavitelj, kako u dobru, tako i u zlu.“ Osjećao je duboku bol ali ne i gorčinu prema Stvoritelju.

U nekoj mjeri, većoj ili manjoj, Jovove muke i patnje – mogu biti i naše. Kola uvijek mogu krenuti nizbrdo. To kaže i gospođa Marija, koju prijatelji i poznanici često zovu jednostavno – baka Marija. Ona bi znala s ushićenjem pričati o kući koju je nepovratno izgubila u ratnim stradanjima. Gradila ju je u vrijeme dok je bila samohrana majka.

„Bila je to tako lijepa kuća, s velikim dvorištem i vrtom“ – prisjećala bi se baka Marija – „a koliko mi je samo ljudi pomagalo u njenoj gradnji! Sa svima sam bila dobra i svi su mi htjeli pomoći.“ Zatim bi

dočaravala izgled dvorišta, topole koje su se visoko uzdizale, vrt koji je obilovao raznovrsnim povrćem.

Gubitak kuće, zatim ranjavanja koje je doživjela u ratu, gubitak sina zbog opake bolesti, ništa od toga nije natjerao baku Mariju da proklinje i jadikuje. Naprotiv, ti teški udesi natjerali su je da junački zasuče rukave i krene ispočetka. Iako je nekada bila na visokom položaju, u starijoj se dobi nije ustručavala ići od kuće do kuće – prati stubišta, čistiti sobe, peglati rublje.

Njena misao vodilja je bila: „Imam četvero unučadi i ja ću, uz Božju pomoć, nastojati da im pomognem dokle god imam snage.“ Uprkos tome što živi u lošijim uslovima nego prije, ona s još većim oduševljenjem go-

voru o sadašnjem vremenu, o novim prijateljstvima, koje je stekla. „Bog me nikad nije ostavio“, njene su riječi, a za ono što je prije posjedovala, poput Jova, jednostavno s mirom u duši kaže: „Gospod dao, Gospod oduzeo.“ Ona time svjedoči da je Bog zahvatio njeno srce i nutrinu joj ispunio mirom, spokojnošću i nadom.

Vratimo se Jovu. Doživio je da vidi i ishod svojim nevoljama. Njegove su oči lile suze u razdoblju teških patnji, ali došlo je i vrijeme, kada je mogao reći svome Izbavitelju: „Po čuvenju tek poznavah te dosad, ali sada te oči moje vidješe“ (Jov 42:5). On više nije poznavao svog Stvoritelja samo po njegovim darovima, koji su mu obezbijedili ugled i blagostanje. Sada je poznavao Boga

još bolje, jer su se Jovove nutarnje oči osnažile tokom patnji i stradanja. U zaključnom izvještaju o Jovovom životu piše da je Bog pogledao na Jova i blagoslovio njegovo novo stanje više nego prijašnje (Jov 42:9,12).

Bog i za tebe ima nagradu. Možda ona nije u zemaljskim darovima, ali je zasigurno u tome da i ti možeš reći u smirenosti i radosti srca: „Prije sam te, Gospode, poznavao izdaleka, ali moje te oči sada vidješe, Izbavitelju moj!“ Izbavitelj tvoj je Bog, koji je sišao na zemlju da ga tvoje oko može bolje vidjeti, ali ne samo oko: već da i tvoje napaćeno srce osjeti Božju blizinu.

Uzmi Bibliju u ruke, pismo koje nam je došlo sa neba i pročitaj poslanicu Rimljanima.

„Držim, doista“, ističe apostol Pavle, „da patnje sadašnjega vremena nisu dostojne usporedbe sa slavom koja će se objaviti u nama“ (Rim. 8:18). Apostol je zasigurno mislio na trajnu i silnu radost, koja će nas prožeti u trenutku kada se nađemo licem u lice sa našim Spasiteljem Isusom! To je istina, ali vjerujem da nam Sveti Duh kroz Pavlove riječi želi

poručiti da se to odnosi i na bliže nam vrijeme. Vjerujem da nam i iskustvo hoda s Bogom govori da patnje, gubici i trpljenja koja trenutno podnosimo nisu ništa u usporedbi sa izlivima Božje naklonosti, koji slijede nakon ustrajnog čekanja na njegovo djelovanje.

Slava će se Božja objaviti u tvojoj nutrini i trajna smirenost koju ćeš doživjeti, biće naknada za sve pretrpljeno.

„Prema tome, ne gubite svoga pouzdanja! Njemu pripada velika nagrada. Ustrajnost vam je zbilja potrebna da vršenjem volje Božje postignete obećanje, jer još malo, vrlo malo, i doći će onaj koji ima doći; neće zakasniti“ (Jevr 10:35).

Da li si i ti zapisan u nebeskoj knjizi života, da li si i ti ubrojen u one koji su blaženi jer su ustrajali? Gospod ima načina da ti iskaže ljubav i naklonost na pojedinim dionicama zemaljskog puta.

„Vidjećeš me izbliza“, kao da nam Gospod poručuje po Jovu, „i moje ćeš djelovanje za tvoje dobro iskusiti na moćan način!“

Znaj da ti Božja slava, njegov dodir, njegov zahvat u tvoj život, mogu unijeti u nutrinu

veću radost nego što ti patnja može nanijeti bol.

Znaj i ovo: ti se ne boriš za život koji će biti unakažen patnjama, nevoljama i udesima. Naprotiv, u ime Isusa Hrista, ti se boriš za život koji će biti ispunjen dragocjenim iskustvima Božjeg djelovanja i slave. Ne boriš se za život, koji će te ostaviti u ranama, bolovima i tegobama. Boriš se, u ime Božje, za život koji će ti donijeti iscjeljenje ranjenog srca, utjehu u boli i Božje izbavljenje u tegobama.

Stoga budi strpljiv u podnošenju nevolja i primi svaki životni izazov u miru, kao da dolazi od Gospoda. On će dati – u svoje vrijeme - povoljan ishod tvom strpljenju i ustrajnosti. Neka Božja riječ bude u tvojim rukama i u tvome srcu. Ako

tvoje oko roni suze, zadrži i dalje pogled na Gospodu. Oči će ga tvoje vidjeti na djelu.

Na kraju, evo i jedne poučne priče iz svakodnevice, koju sam pronašao u jednoj knjizi.

Gospodar je uvijek dobro postupao prema svome sluzi. No jednog dana mu je ponudio dinju, koja je bila užasno gorka. Sluga ju je pojeo bez prigovora, kao da je vrlo sočna.

„Kako je to moguće“ – čudio se gospodar – „kako je moguće da si pojeo tako gorku dinju?“

Sluga mu je na to odgovorio: „Mnoga sam dobra od tebe primio, gospodaru, pa zar da ne primim i ovaj gorki plod iz tvoje ruke?“

Vlado Pšenko, Vukovar

PROROČKI SAN

Ja imam snove i sanjam mnogo. Snovi obično imaju neko značenje. Snovi mogu biti različiti. Puno pice za večeru može prouzrokovati neke snove, ali imam i druge snove u kojima razmenjujem iskustva sa Isusom. O tome se zapravo i radi – imati iskustva sa Bogom, susreće sa Bogom u formi snova ili u formi vizija koji vam omogućavaju da vidite nešto o sebi, i kada se probudite, znate da su za vas otvorena vrata i da možete zakoračiti na neko novo mesto i postati neka nova osoba...

Imao sam niz snova, u kojima sam na nebu i nalazim se na vrhu brda. Tu je napravljena

nekakva konstrukcija, a u zemlju su pobijeni stubovi. Između njih se nalaze zavese koje mogu da se pomere i ti možeš da vidiš kroz te zavese, ali ljudi ne mogu da vide ništa. Bilo je tu dosta hrane i vina, jer ja sam Evropljanin, a mi sanjamo drugačije. Možda je ovo za vas šokantna scena, jer pominjem da će u nebu biti i vina. Mi živimo u religioznom svetu, čak i ako znamo da je Isus pretvorio vodu u vino, mi pokušavamo da obrnemo ovaj proces još od tada.

Ja sam na tom mestu i čekam. On dolazi sa brda i smeje se. Nasmijan je, okružen ljudima, deca skaču na Njega, bakice

igraju oko njega. Razgovara sa mnogima od njih, obično me pogleda, nasmeši mi se i mahne rukom, kao da kaže: „*Dolazim za koji trenutak*“, ali sada, On hoda, zapravo ne hoda već maršira niz brdo i izgleda iznervirano, izgleda kao da je progutao osu! Maršira niz brdo, i gleda u mene namršteno, i što se više približava, to se ja sve više povlačim u nazad, dok nisam osetio zavesu iza sebe. Razmišljao sam: „*Nikada ga nisam video ovakvog.*“ Nekako sam se zabrinuo! On korača odsečno, ozbiljan i namršten, ide pravo prema meni, stane na metar od mene i kaže: „Grejeme! Vрати mi moje stvari!“

„Molim?“

„Vрати mi moje stvari!“

„Ne znam na šta misliš?“

„Grejeme, ne glupiraj se, vрати mi moje stvari!“

„Ne znam na šta misliš!?“

„O, da. Znaš! Vрати mi moje stvari! Hoću ih nazad i hoću da ih odmah vratiš!“

„Ali, Gospode, (mucam) ali sve što imam Ti si mi dao.“

„Deo toga je istina, ali ja hoću da mi vratiš stvari koje pripadaju meni. Vрати ih!“

„Ali...“

U sebi razmišljam o svim darovima koje mi je dao...

„Ne znam na šta misliš Gospode.“

On me pogleda i kaže mi: „Poslednji put, Grejeme, vрати mi moje stvari.“

Ja padoh na kolena i počeh da plačem.

„Ali ne znam na šta misliš, ne znam na šta misliš...“

„Zabrinutost, bes i ljutnju, ozlojeđenost, ogorčenost, strah... Ja sam umro, i ja sam platio cenu za to! Sve to pripada meni, ne pripada tebi. Vрати te stvari!“

Iznenada sam se našao u „OMG“ momentu (O moj Bože). Mogao sam videti sve te stvari za koje je On umro, odneo ih je na krst, a ja sam ih ponovo oživeo. Bio sam apsolutno zatečen i počeo sam da plačem.

„Tako mi je žao. U pravu si Gospode, uradio sam to. Žao mi je Gospode. Tako mi je žao!“

Tada mi se On nasmešio. Bilo je kao da sam ponovo spašen! Uhvatio me je, privukao i poljubio u oba obraza. Držao me je obema rukama, pogledao pravo u oči i rekao:

„Grejeme, da li ti uopšte imaš ikakvu ideju koliko sam ja uživao u tome da umrem za sve te stvari? Dok sam bio na krstu, radost koja je bila postavljena pred mene bila je u tome što sam znao da ti nećeš morati da iskusiš sve ove negativnosti! Sve te stvari sam uzeo od tebe da ti nikada ne bi morao da ih iskusiš ili da se sretneš sa njima! Nikada više! Mogu da ti dam potpuno novi život u kome će ove stvari biti potpuno odsutne, a ti možeš naučiti kako da živiš na drugačiji način. Da li imaš ideju koliko sam ja bio uzbuđen, što mogu sve ove

stvari da sklonim od tebe? Da više nikada ne moraš biti uplašen, da ne moraš biti zabrinut, ili u panici, da ne moraš biti ljut, niti ogorčen, niti ozlojeđen. Nikada ne moraš biti ništa od ovoga, možeš biti slobodan! Grejeme, totalno i potpuno slobodan od svih negativnosti. Na krstu nisam preuzeo samo tvoj greh, već sam uzeo i svu tvoju negativnost, sve stvari koje te čine ciničnim i sarkastičnim, negativne načine posmatranja i razmišljanja koji te teraju da prvo pomisliš na najgore pre nego što ti padne na pamet da pomisliš najbolje. Sve ono što te

vodi u senku koja te vodi u tamu... Oduzeo sam svu negativnost od tebe, da bi mogao da vidiš najbolje, misliš najbolje, veruješ najbolje, govoriš najbolje... A ti sine moj, sve ovo uzimaš ponovo nazad! Kao da to pripada tebi!? To ne pripada tebi. Ja sam umro za to. Ja sam platio cenu za to. To je moje. Vрати mi moje stvari. Ti ih ne možeš imati. Sve ovo vreme dok držiš ove stvari, ti ne možeš da vidiš ko si ti. Ne možeš postati osoba kakvu te ja vidim, jer svaki put kada uzmeš sve te karakteristike, dolazi do razdvajanja (prekid povezanosti) između tebe i neba. Ja sam umro da bi ti ostao povezan sa nebom! Sine to se zove „prebivanje“, život na ovom mestu. Grejeme, ja želim moje stvari nazad. Vрати mi ih, jer sve dok ih zadržavaš, ti zapravo ne možeš da primiš sve one stvari koje ja želim da ti dam. Možeš moliti i ništa se neće dogoditi, jer ti ih ja mogu dati samo kao zmenu za nešto. Zato želim da se sve te stvari uklone, i da

onda možeš imati u svome životu rast dobrote, milosti, sile... Možeš postati čovek koji se brzo kreće na zemlji, jer se krećeš uz muziku neba. Ti se krećeš u atmosferi neba, a ne u zemaljskom okruženju. Hajde sine, vrati mi moje stvari! Ima stvari koje želim da ti dam, ali ti i ja moramo prvo da uradimo neke stvari, a ne da smo zaoкупljeni ovde sa ovim bebi stvarima. Ima stvari koje treba da uradimo.“

U ostatku sna smo sedeli i razgovarali...

Zapisao sam na papir sve stvari koje sam „uzeo“ Gospodu. Kada sam se probudio ujutro, seo sam i napravio listu tih stvari. Zatim sam napisao i šta je suprotno od toga, jer Gospod daje sposobnost da problem preokrenemo u nešto dobro, da negativno preokrenemo u pozitivno!

U knjizi proroka Isaije 61 se govori o tome...

Graham Cooke

GLASINE

Glasine su kao reklame, tačnije rečeno, ono čemu dopuštamo da puni našu glavu i zaokupi naše misli. Često glasine postanu predmet našeg verovanja, a dobiju svoj materijalni izražaj u našem delovanju.

Ako se sećate deset uhoda koji su otišli u Jerihon su rekli: „Ne možemo osvojiti tu zemlju, narod je jak i moćan.“ Posledica je bila to da nisu osvojili obećanu zemlju. Jošua i Halev su imali drugačiji stav i oni su osvojili tu zemlju. Ima onih koji čine užasnu grešku verujući da Bog neke ljude voli više nego druge. Ja ne znam odakle im takvo verovanje i priznanje kada Bog jasno i glasno kaže: „*Jer ja ne želim smrt onoga koji umire govori Gospod večni. Obratite se, dakle, i živite.*“

(Jezek.18:32)

Bog nije Jošuu i Haleva voleo više nego ostalu desetericu. Svi su mogli ući u Hanaan, ali su

pogrešno verovali. Oni nisu ušli u obećanje Božje jer nisu verovali. Nisu se dali uveriti da deluju na temelju Božije Reči. Bog je rekao: „*Daću vam zemlju. Isteraću velike narode iz zemlje i daću je vama.*“ Međutim, oni nisu dozvolili da ih Božija Reč uveri kako bi delovali na temelju onoga što je Bog rekao.

Jošua i Halev, baš kao i ostala deseterica imali su istu Božiju reč, iste mnogobrojne i snažne neprijatelje u zemlji koju je trebalo osvojiti; ali sada dolazimo i do presudne razlike. Njih dvojica su mnogo više razmišljali o onome što je Bog rekao nego o onome što su videli. Zato su i mogli reći: „*Ovi divovi su ništa prema našem Bogu.*“ Ostala deseterica su učinila suprotno. Oni su gledali divove i drhtali od straha. Zato su i pobjegli, čime su pokazali da ne veruju .

Postoje dva nivoa vere: vera u Boga i vera Bogu. Postoji i njihova paralela u neveri.

Prva vrsta nevere uzrokovana je neznanjem. Čovek koji ne poznaje Božju Reč, nema Božje obećanje te stoga nema u šta ni da veruje. Ova nevera se leči proučavanjem Božje Reči.

Druga vrsta nevere je ona koju je imao Izrael i koju imaju mnogi *hrišćani*. Oni imaju Božju Reč, imaju znanje i obećanje, ali se ipak ne daju nagovoriti da deluju na temelju toga. Lek za ovu neveru je poslušnost.

Ma koji oblik nevere da se ispolji, posledica je ista. Kada su Izraelci odbili da poslušaju Božji nalog, stigla je sledeća reč: „*Ali ja sam živ i slava Gospodnja napuniće zemlju! Oni koji videše slavu moju i znake moje što učinih u Egiptu i u ovoj pustinji, a kušашe me već deset puta, i ne poslušашe reči moje, neće videti zemlju koju sa zakletvom obećah ocima njihovim; neće je videti ni jedan od onih koji me uvrediše. Ali slugu svoga Haleva, koji bi drugim duhom nadahnut, i koji se sasvim držao puta moga, njega ću odvesti u zemlju u koju je išao i porod će je njegov držati. Ali Amalečani i Hananeji sede u dolini. Zato se sutra vratite natrag; i idite u pustinju k Crvenom moru.*“

(4. Moj. 14:21-25)

Ukoliko Bogu ne verujemo ne delujući na temelju njegove Reči, Bog za nas nema ništa osim naredbe: „*Nazad u pustinju.*“ Na izvestan način mogli bismo reći, da postoji dvostruki obruč koji nas odvaja od punine Božijeg blagoslova.

Prvi ćemo slomiti tako što ćemo čitati Božiju Reč - Bibliju, i na taj način saznati šta On ima za nas. Naredni stihovi: „*Vidite kakvu nam je ljubav dao Otac - da se nazovemo deca Božija, i jesmo. Svet nas zato ne poznaje, što njega nije upoznao. Dragi moji, sad smo deca Božija i još se ne kaza šta ćemo biti. Znamo da ćemo - kad se On pokaže - biti njemu slični, jer ćemo ga gledati onakav kakav je. I svako, ko ima ovu nadu u njega, sebe posvećuje - kao što je i On svet. Svako, ko čini greh, čini bezakonje, i greh je bezakonje. I znate da se on javio da ukloni grehe, a u njemu nema greha. Svako, ko ostaje u njemu, ne greši; svako ko greši, nije ga video niti poznao. Dečice, niko da vas ne dovodi u zabludu. Ko tvori pravednost pravedan je kao što je On pravedan. Ko tvori greh od đavola je, jer đavo greši od početka. Zato se javio Sin Božiji - da razori dela đavolova.*“

(1. Jov. 3:1-8).

Sin Božji se pojavio zato da uništi dela đavola. Kada to znamo istraživaćemo koja su to dela koja je Isus došao da uništi. Potom kako ih je uništio, zatim zašto ih je uništio. Na taj način naš um će se puniti informacijama koje Bog daje. Mi ćemo o njima početi da razmišljamo, da ih procenjujemo, i malo po malo poverovaćemo da je to istina. Pojaviće se vera srca. Na taj način ćemo probiti prvi obruč.

Drugi obruč će već pući sam, kao balon od sapunice, onda kada svoju veru priznamo. Zašto sve mora krenuti od razmišljanja? Zašto ne možemo krenuti od priznanja?

Spoljni obruč puca kada priznamo svoju veru. Ovo nas automatski vodi do zaključka da nemamo šta da priznamo ako ne verujemo. Sa druge strane prvi obruč ne može da popusti dok ne poverujemo u Božiju Reč. U nju ne možemo poverovati sve dok ona ne postane sadržaj naših misli.

Evo nas dakle opet na početku. Sve što će se manifestovati u svetu oko nas, sve što će ljudi videti gledajući nas, započinje u našim mislima. Ono sa čime punimo naše glave postaje uzročnik našeg verovanja. Ono što

verujemo postaje uzročnik našeg priznanja, a priznanje će nas dovesti do delovanja.

To veoma dobro znaju stručnjaci za reklame. Zato ako svojoj duši želite dobro počnite da joj reklamirate Boga.

Za početak ja ću odabrati jednu reklamu za vas. Na primer, Dela apostolska 17:24-29:

„Bog koji je stvorio svet i sve što je u njemu, kao gospodar neba i zemlje ne stanuje u rukotvorenim hramovima, niti prima službe od ljudskih ruku - kao da ima potrebu za čim, pošto sam daje svima život, i dah, i sve. On je takođe učinio da sav ljudski rod potiče od jednog čoveka i da se nastani po svoj zemlji, postavio je određena vremena i granice njihovog nastanjanja, da traže Boga - ne bi li ga kako nampipali i našli, pošto On nije tako daleko ni od jednog od nas. Jer u njemu živimo, mičemo se, i jesmo, kao što su i neki od naših pesnika i rekli: i mi smo njegov rod. I pošto smo rod Božiji, ne treba da mislimo da je Božanstvo kao zlato ili srebro ili kamen, kao tvorevina ljudske umetnosti i zamisli.“

Ivan Božer, Temerin

MALI STO

Bila jednom jedna slabašna starica koja je, kada je njen voljeni muž umro, otišla živjeti sa sinom, snahom i unukom.

Svakoga dana njen vid i sluh su se pogoršavali. Ponekad su se njene ruke toliko tresle i grašak iz njenog tanjura bi se otkotrljao na pod, ili bi joj se supa prolila. Sin i snaha joj nisu mogli pomoći, a nervirao ih je nered koji je pravila.

Jednog dana su rekli – što je mnogo, mnogo je - pa su za nju postavili mali sto u uglu pored ormara za metle i dali joj da tamo sama jede. Za vrijeme jela, ona bi ih gledala sa drugog kraja sobe, očiju punih suza, ali oni teško da su i razgovarali sa njom, osim što bi je grdili kad bi joj ispala kašika ili viljuška.

Jedne večeri, neposredno prije večere, mala djevojčica je sjedila na podu i igrala se kockama.

„Što to praviš?“ - upitao ju je otac.

„Pravim mali sto za tebe i mamu“ - odgovorila je, „tako da možete sami jesti u uglu sobe kada ja budem velika.“

Otac i majka su zanijemili i izgledalo je kao da traje cijelu vječnost. Onda su briznuli u plač. U tom trenutku su postali svjesni tuge koju su prouzrokovali. Te večeri vratili su staricu na njeno mjesto za velikim stolom i od tog dana ona je uvijek jela sa njima. Kada bi komadić hrane pao na sto ili bi viljuška zalutala na pod, izgledalo je da više niko ne mari za to...

SREĆA NE ZAVISI OD DRUGIH LJUDI

Jedna devetnaestogodišnjakinja je rekla: "Moj otac i majka se vole više od dvadeset tri godine. Mislim da imaju savršen brak. Kad bih ikada saznala da imaju bračne probleme i da se zbog mene pretvaraju da je među njima sve u redu, mislim da bih umrla. Zapravo, ako se moji roditelji ikada razvedu, ja ću odbaciti svoj život. Ja ću se prepuštiti drogi, seksu i alkoholu da im vratim milo za drago."

"Kakva strašna pomisao," rekao sam joj. "Nije li strašno da čitava tvoja sreća zavisi od toga šta tvoji roditelji rade? Ako oni ne uspeju, ni ti nećeš imati svr-

hu u životu. Prolazićeš kroz čitav svoj život stavljajući druge na mesto svojih roditelja. Uvek ćeš morati da imaš idola - nekoga ko će biti tvoj dobar primer. Nikada nećeš biti svoja. Izneverićeš druge samo zato što je neko drugi izneverio tebe. Kakva šteta!"

Današnji mladi moraju naučiti da nađu vlastite izvore sreće; ne smeju da zavise o svojim roditeljima, da im oni stvaraju sreću. Hvala Bogu, srećem na stotine mladih ljudi koji su pronašli svoje vlastito mesto sreće u Gospodu. Jedan mladić mi je rekao: "Volim svoje roditelje, ali

neću dopustiti da njihov razvod utiče na mene. Idem dalje sa Bogom. Moram da živim sopstveni život i neću sebi dopustiti da budem razočaran njihovim postupcima."

Potrebno je da se predamo potrebama drugih. Potrebno je da pomognemo u isceljenju rana onih koje volimo. Moramo se podmetnuti pod bremena drugih, ali sve to možemo činiti jedino kad smo zadovoljni sami sa sobom. Možemo drugima pomoći da pronađu sebe, jedino ako smo sami pronašli sebe u Gospodu.

Da li postoji pravi put do sreće?

Nisam od onih koji mnogo mare za formule ili upute, ali sam u

svom vlastitom iskustvu pronašao jednostavan način kako da se nađe prava sreća koja ne zavisi od toga šta drugi rade. To je sreća koja ne dolazi i odlazi, ona nije pod uticajem osećajnog raspoloženja, reči ili ponašanja ljudi koji su oko mene - čak ni onih koje najviše volim.

U čemu je tajna? Otkrio sam da su moje potrebe duhovne, a ne fizičke! Naše osnovne ljudske potrebe su hrana, voda, krov nad glavom i vazduh koji udišemo. Ali, postoje i duhovne potrebe, i te potrebe ne može da nam namiri ni jedno drugo ljudsko biće. Sva nesreća je rezultat pokušaja, da se naše potrebe zadovolje kroz ljudske odnose. Kad drugo ljudsko biće izneveri u namirivanju naših potreba, postajemo frustrirani i nesrećni. Na primer, muž sa po-

sla dolazi kući umoran i razdražen, i oseća potrebu za ljubaznim rečima svoje žene. Snužden je i želi da mu žena pomogne da se oseća bolje, ali njegova žena ima svoje potrebe. Ona se oseća razočarano i usamljeno, i čeka njega da on njoj podigne duh. Tako oni zavise jedno od drugoga. Oni jedno drugome nemo govore: "Dušo povređen sam, isceli me. Na dnu sam, podigni me. Potišten sam, usreći me. Tužan sam, oteraj moju tugu. U potrebi sam, namiri moju potrebu. Zagrljaj me i isteraj svu bol iz mene..."

Naravno, ni jedno od njih ne može ispuniti potrebe drugoga, jer su te potrebe duhovne i jedino ih Bog može namiriti. U zagrljaju onoga koga ljubite možete biti čitavu noć, ali se još uvek možete probuditi plaćući u sebi. Ubrzo otkrijete da se te potrebe ne mogu namiriti seksom ili nežnim rečima. Iz tog razloga neki ljudi plaćaju prostitutki stotinu dolara za noć samo da sede i razgovaraju sa njom. Oni se nadaju da će na taj način njihova tuga nestati. Ali to nikada ne deluje, te narednu noć traže nekog drugoga sa kim će podeliti svoje probleme.

Očekujemo da će naš bračni

drug činiti ono što čini Bog. Od bračnog druga očekujemo čudo. Znamo da imamo ogromne potrebe i da one moraju biti namirene.

Čuo sam neke usamljene ljude kako govore: "Kad bi mi samo Bog dao nekog da me voli, bio bih bolja osoba i bolji hrišćanin. Znam da je sva moja nesreća rezultat toga što sam veoma usamljen. Potreban mi je prijatelj; tek tada ću uistinu biti srećan."

A ja kažem: "Nikako!" Druga osoba, muško ili žensko, može ti privremeno dati olakšanje od agonije samoće, ali ako nisi celovita ličnost, sa svojim vlastitim izvorom unutrašnje snage, stari osećaji očaja i samoće će te ponovo savladati.

Pre dve godine moja žena i ja smo razgovarali sa jednom mladom ženom koja je za sebe tvrdila da je najusamljenija osoba u državi Teksas. Rekla je: "Kad bih samo mogla da nađem muža, da se udam i smirim, više nikada ne bih bila usamljena..." Pomogli smo joj da se moli i da pronađe svoga "princa". Udala se za dobrog mladog hrišćanina, ali tri meseca nakon venčanja, u suzama je opet došla kod nas: "Još uvek sam usamljena.

Još uvek sam prazna. Sad znam da muškarac nije bio ono što mi je trebalo. Vidim da još uvek nisam sredila stvari u svom vlastitom životu." Ta devojka neće biti dobra žena, sve dok ne prestane da zavisi od drugih ljudi.

Jedna je mlada, razvedena žena tražila svoju ženu i mene da se molimo da joj se vrati muž koji je otišao. Bila je gotovo histerična i plakala je: "Mnogo želim da mi se vrati. Znam, da sam ja od našeg braka načinila zbrku, bila sam tako luda i nezrela. Sada kada je otišao, želim da se vrati. Mislim da sam odrasla. Sazrela sam. Znam da bih ovaj puta uspela, ali on je počeo da se viđa sa drugom ženom. Tako sam očajna! Ako mi ga Bog ubrzo ne vrati, otići ću u najbliži bar i napiti se..."

Rekao sam joj da nećemo moliti za njegov povratak, jer ona nije spremna za njega. Ona bi opet sve pokvarila. Zašto? Jer još uvek nije bila celovita ličnost. Ona je bila spremna odbaciti svoje moralne vrednosti ako se on ne vrati kući i ne pokuša da je još jednom usreći. To je razlog što toliko mnogo ljudi ne dobije odgovor na svoje molitve. Nisu spremni za ponovni pokušaj. Učinili bi opet istu gre-

šku, makar se uzeli i sa drugom osobom. Još uvek zavise od drugih i uvek koriste nekog drugog čoveka kao "štaku" koja će ih održati uspravno. Još nisu postali celovite, potpune ličnosti.

Samo Bog je jedini izvor sreće i zadovoljstva

Pavle je rekao: *!A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu" (Fil. 8:5³).*

Ne tvoj muž ili žena, ne pastor, ne psihijatar, ne najbolji prijatelj - već Bog. Pođite i podelite svoje probleme sa svojim najboljim prijateljem, pastorom ili savetnikom. U konačnoj analizi, oni vam mogu pomoći jedino toliko da se suočite sami sa sobom.

Sve zavisi od vas samih, vi morate doneti svoje potrebe Gospodu i dopustiti Mu da vas upotpuni, da odgovori na vaše potrebe. Na kraju, morate se osloboditi svake ljudske "štake" i potpuno se osloniti samo na Isusa Hrista.

Kada je vaš odnos sa Gospodom poremećen, to se odražava na vaše odnose sa drugim ljudima. Većina hrišćanskih bračnih

parova ima dobar brak, bez vidljivih problema, ali kad imaju problema sa Bogom, sa verom, sa molitvom, onda imaju i problem jedan sa drugim.

Kad mi ljudi priznaju da u njihovom braku ima problema, ne moram duboko da kopam kako bih otkrio da nisu tamo gde bi trebalo da su sa Gospodom. Oni se dosađuju sa Božjims stvarima, pa se dosađuju i sa životom i brakom. Izgubili su dodir Božji, a zauzvrat su izgubili i dodir sa svojim supružnikom. Ti mušev i žene ne pate od pomanjkanja razgovora jedno sa drugim, nego uglavnom od pomanjkanja razgovora sa Bogom. Kad ljudi prestanu da razgovaraju sa Bo-

gom, oni prestanu da razgovaraju jedan sa drugim. A ljudi koji prestanu da govore Bogu, ubrzo postaju vrlo usamljeni i potišteni. Oni zapravo osećaju usamljenost radi Boga, jer gladuju za zajedništvom sa Njime i žude za Njegovom ljubavlju i blizinom, ali umesto da spoznaju te potrebe kao duhovne, oni bacaju krivicu za svoj nedostatak ispunjenja na muža ili ženu.

Da je većina hrišćana uistinu iskrena, morali bi priznati da ne postoji ništa neizlečivo u pogledu njihovih bračnih problema. Ono što nije u redu je njihov odnos sa Gospodom. Njihova vera je u nevolji, a kada ljudi nisu u ispravnom odnosu sa Bogom,

frustrirani su i bacaju krivicu na one koje najviše vole. A zapravo su ljuti sami na sebe. Taj prazan i nemiran osećaj je glad za Bogom. Umesto da se vrate u tajnu klet da zadovolje tu žeđ, većina hrišćana odlazi još dalje i pada još dublje u očaj.

Ne postoji na ovom svetu hrišćanin koji duboko u svom srcu nije svestan da će mu Bog pomoći. Znamo da Bog može izlečiti sve naše boli; znamo da može izlečiti naš brak; znamo da može otrti svaku suzu i doneti radost. Ali mi jednostavno nemamo vremena i ne trčimo ka Njemu u vreme naše potrebe.

Mi možemo biti srećni. Možemo biti i potpuna ličnost i nika-

da više ne zavisiti o drugom ljudskom biću. To ne znači da mi ne trebamo jedni drugima. Nama je potrebna molitva, pomoć i uteha ljubljenih prijatelja i porodice. Ali trajne pomoći neće biti ako očekujemo da je drugi ljudi stvore za nas.

Zašto ne dopustite Njemu da obnovi vaše srce, da obnovi pravi Duh u vama i otkrije vam da je u Njegovoj prisutnosti neprestana punina radosti i zadovoljstva? Zbog toga je Isus rekao: *!Ne bojte se; ja sam, ne plašite se... Evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka..."* (Mt. 14:27; Mt. 28:20)

Dejvid Vilkinson

O PROŠTENJE U BOŽIJEM CARSTVU

Kako Božija milost može promijeniti tvoj život?

Bitnu lekciju o oproštenju sam prije nekoliko godina naučio kada sam htio pomoći jednom mladiću koji se tek obratio (zvaću ga Džek). Džekov dotadašnji život nije bio baš najbolji. U prošlosti je imao mnogo problema sa policijom i kada se obratio i počeo dolaziti u crkvu, njegova uslovna kazna je još bila na snazi.

Bio je jedan od onih slučajeva koji se događaju s vremena na vrijeme. Bio je čovjek sa potpuno upropaštenim životom koji ima naizgled beskraju

listu stvari zbog kojih se mora pokajati. Istovremeno je bio čovjek koji se stvarno trudi i u potpunosti se okreće Isusu.

Proveli smo mnogo vremena zajedno i pričali smo o tome da ga Isus želi vratiti na pravi put. Bila je prava radost vidjeti kako se Džekov život mijenjao pred mojim očima.

Džekov problem je bio da ili nije bio u mogućnosti, ili nije htio da ide na sastanke sa osobom koja mu je pomogala tokom uslovne kazne. Nije imao buntovan ili neprijateljski stav prema njegovom pomagaču. Samo nikada nije naučio da sebi

postavi prioritete. Nekoliko puta su ga opomenuli da će imati problema ako se ne drži svog dijela uslovne kazne i ja sam se trudio da ga ohrabrim da to uradi.

Konačno se dogodilo. Džek je izostao sa nekoliko sastanaka i njegovom pomagač je smatrao da je gotovo. Uhapsili su ga. Mene su pozvali u policijsku stanicu da bih mu pomogao.

Kada sam bio na putu ka policijskoj stanici, sve me je to mučilo i kopkalo. Toliko toga predivnog se dogodilo u Džekovom životu, a sada ovo?!

Nekoliko izostanaka sa sastanaka naizgled i nije tako tragično. Problem je bio u tome, a to smo Džek i ja znali, da sudija neće posmatrati to „naizgled“. Džek se suočavao sa ozbiljnim problemima zbog kršenja pravila uslovne kazne, a kazna za to je mogla biti veoma stroga. Nakon svega što je priživio i nakon napretka koji je doživio, ovaj problem ga je mogao koštati još jednu godinu u zatvoru.

Kada sam stigao u policijsku stanicu, nisam bio baš dobro raspoložen. „Džek, zašto si se morao uvaliti u to?“ - viknuo

sam se na njega. Mramljao je malo i postišeno je okrenuo glavu.

Mislim da to moje pitanje nije bilo fer. Šta je mogao odgovoriti? Nije prekršio pravila uslovne kazne da bi ga uhapsili i vratili u zatvor. Osjećao se jadrno zbog svog promašaja, a i ja sam osjećao isto.

U noći uoči suđenja nisam mogao spavati. Advokat nije imao mnogo nade.

„Slučaj je veoma jasan“, rekao mi je. Znao sam da je u pravu. Džekova krivica je bila jasna, a kazna je bila jasno određena zakonom.

Mene je još više mučila Džekova nepromišljenost zbog koje je dozvolio da se to desi. Znao je šta je trebao raditi. Znao je da će doći do problema ako to ne uradi. Znao je kako će ga kazniti. Ipak je propustio da ispuni svoje obaveze.

Dok sam budan ležao u krevetu, molio sam se u svim varijantama kojih sam se sjetio: za Džeka, za sudiju, protiv sudije, za mudrost za Džekovog advokata... za sve.

Citirao sam sva obećanja u Bibliji koja su se mogla primijeniti u toj situaciji. Na-

pokon – usred mojih žalbi i uzdisaja – Bog je uspio doći do riječi.

„Džon“, šapnuo mi je u uho, „zašto me ne moliš za milost?“

To je zvučalo dobro.

„Milost, Bože“, molio sam se nestrpljivo. „Milost. Daj nam svoju milost. Budi milostiv sa svojim sinom Džekom. Milost, Bože, milost. Milost...“

Tada sam upao u dubok san. Sledećeg dana Džek je izgledao ošamućeno, kao da nije bio svjestan šta se događa oko njega. Možda je pokušavao sve to da ignoriše ili je možda jednostavno bio iscrpljen. Nakon samo nekoliko sati sna prethodne noći, ni ja nisam izgledao bolje.

Nakon nekog vremena su prozvali Džekov slučaj, pa smo stali naprijed ispred sudije. On

je sjedio, pregledao po papiri- ma o Džekovom slučaju, pogle- dao nas namršteno, pogledao sudskog vratara, pa onda opet nas. Izgledao je ljut, kada je iznova i iznova čitao detalje o Džekovom slučaju.

„Mladiću“, rekao je dok je ški- ljio preko ruba svog stola, „mladiću, to je... pa to je samo glupo.“

„Stvarno te razumijem“, mislio sam.

„Zar vam nije jasno da biste mogli na jednu godinu završiti u zatvoru?“ - pitao je sudija.

Džek je gledao u svoje cipele. Ništa nije rekao. Sudija je uzdahnuo i ponovo se zavalio u svoju stolicu. Nije izgledao kao da želi reći ono, za šta je znao da bi trebalo reći.

„Milost, Bože“, molio sam tiho.

Odjednom je sudija ustao, u-gurao sve papire u fasciklu sa Džekovim imenom, bacio ih sudskom vrataru i rekao: „Optužba je odbačena. Izvedite ga!“

Optužba odbijena! Nisam vjero- rovaio svojim ušima! Izgleda da nije ni Džek. Stajao je i buljio u pod. Nakon nekoliko trenutaka sudija je pripremajući papire za sledeći slučaj, primijetio da Džek još uvijek tu stoji. Prvo se javio bijes u njegovim očima. Onda je njegov pogled omekšao.

„Mladiću“, rekao je nježno Džeku, „zar niste čuli šta sam rekao? Odbio sam optužbu protiv vas. Možete ići. Slobodni ste.“

Obećanje oproštenja

Koliko ljudi poznajete koji se nalaze u duhovnoj situaciji koja je tačno odgovarala situaciji moga prijatelja Džeka? Potpuno svjesni svojih grešnih impulsa, potpuno svjesni grešnih djela, potpuno svjesni kazne koju smo zaslužili, ali opet radimo isto. I onda, s pravom opomenuti, stojimo ispred sudije bez izvinjenja za naše djelovanje, bez objašnjenja za našu glu-

post, bez nade da ćemo izbjeći kaznu koja nas očekuje... A onda čujemo kako nam sudija šapuće riječi: „Slobodni ste.“

Koliko ljudi u takvom stanju poznajete? Siguran sam da poznajete barem jednog: onog čovjeka kojeg svakog jutra vidite u ogledalu. Svi mi smo upoznali ljubaznu milost i oproštenje našeg Boga. Kada smo prvi put došli do Njega i predali mu svoj život, položili smo pred Njega sve naše grijehe, nečistoću i prljavštinu naše prošlosti – i On nam je oprostio.

I sada, kada Mu stalno prilazi- mo i priznajemo grijehe, gleda nas s milošću i oproštenjem. „Ako priznajemo svoje grijehe“, obećava nam Jovan, „onda je On vjeran i pravedan; oprašta nam grijehe i čisti nas od grije- ha i od sve nepravde“ (1. Jov. 1:9).

Kako je to kod Vas? Da li u svome srcu zadržavate neke grijehe zato što ih zbog straha ne možete predati Bogu?

Najvažnije obećanja koje pro- nalazimo u 1. Jovanovoj posla- nici 1:9 jeste da se nikada ne trebamo plašiti kada Bogu priz- najemo grijehe. Neće nas odbaciti. Neće nas prokleti.

Oprostiće nam! Zašto bi se onda držali tog straha i osjećaja krivice? Priznajte Bogu grijehe, a On je vjeran i pravedan i On će sigurno oprostiti grijehe i očistiti nas od svake vrste nepravde.

Naš put kao hrišćana počinje sa Božijim opraštenjem i nasavlja se svakodnevno sa Božijim opraštenjem. Naša potreba za opraštenjem nikada neće prestati, a neće ni Božije zalihe.

Pitanja

- *Da li postoje ljudi, kojima ne možeš oprostiti?*
- *Kako se ophodiš prema svojim grijesima? Da li samoga sebe optužuješ ili opraštaš sebi?*
- *Da li je čitav tvoj život, svako njegovoo područje, pod Božijom kontrolom? Da li postoje stvari koje su sakrivene u tami?*
- *Da li vjeruješ da ti Bog uvijek oprašta?*

John Wimber

Prevela Rahel Harms, Sarajevo

PSALAM 51:9-12

*Odvрати lice svoje od greha mojih,
i sva bezakonja moja očisti.*

*Učini mi, Bože, čisto srce,
i duh prav ponovi u meni.*

*Nemoj me odvrgnuti od lica svog,
i Svetog Duha svog
nemoj uzeti od mene.*

*Vrati mi radost spasenja svog,
i duh Tvoj neka me okrepi.*

MOST LJUBAVI

„Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovek – Hrist Isus, koji sebe samoga daje kao otkup za sve.“

1. Tim. 2:5-6

Most ljubavi jeste naslov pesme za koju mi je Bog dao jedno jednostavno objašnjenje o kome vam želim nešto više reći.

Neuobičajna postavka teksta podseća na mnoge lepo ispevane životne situacije vezane za čovekova osećanja prema suprotnom polu. Nameće se zato jedno pitanje: Ko je ili šta je ustvari taj „Most ljubavi“?

Da li je to neko poznato mesto, možda most u Vrnjačkoj Banji, gde ljudi kače lokote ve-

rujući da će na taj način večno osigurati svoju ljubav, ili se tu ipak radi o nečem mnogo dubljem i uzvišenijem?

U tekstu iz poslanice 1. Timoteju koji sam citirao na početku ovog teksta, moju pažnju je privukla reč *posrednik*. U jednom od biblijskih rečnika sam pronašao da je to *osoba koja posreduje u konfliktu između dve strane*. Drugim rečima, to je neko ko je *mirotvorac*. U govoru na gori, Isus je mirotvorce nazvao blaženima jer će se prozvati sinovima Božijim (Matej 5:9).

Uloga *posrednika* u funkciji mirotvorca između dve strane u konfliktu, proteže se kroz čitavo Sveto Pismo. On se najpre vezuje za međuljudske odnose

ali pogledajmo malo kako se to može primeniti na odnos između Boga i čoveka.

Čovekov pad u greh neposlušnosti svom Stvoritelju, prosto je „nametnuo“ drugačiji plan od onoga koji je Bog prvobitno imao za čoveka. Mir i harmonija u odnosu između stvorenja i Stvoritelja bili su poremećeni i bila je neophodna Božija intervencija ili *posredovanje*, kako bi se Njegov plan spasenja za čoveka nastavio ispunjavati. Naš Tvorac - Bog je činio sve u svrhu *pomirenja i spasenja* ljudi. Nije želeo da dopusti *odvojenje* kada je u pitanju njegov odnos prema čoveku.

Pre nego što dođemo do konačnog odgovora na pitanje kako je Bog rešio problem koji je čovek napravio svojom neposlušnošću, osvrnimo se malo na starozavetne primere *posredovanja*.

„Onda Gospod nastavi: Velika je vika na Sodomu i Gomoru da je njihov grijeh pretežak. Idem dole da vidim rade li zaista kako veli tužba što je do mene stigla. Želim razvidjeti.

Odande ljudi krenu prema Sodomi, dok je Avram još stajao pred Gospodom. Nato se Avram primače bliže i reče: Hoćeš li is-

korijeniti i nevinoga s krivim? Možda ima pedeset nevinih u gradu. Zar ćeš uništiti mjesto radije nego ga poštediti zbog pedeset nevinih koji budu ondje? Daleko to bilo od tebe da ubijaš nevinoga kao i krivoga, tako da i nevini i krivi prođu jednako! Daleko bilo od tebe! Zar da ni Sudija svega svijeta ne radi pravo? Ako nađem u gradu Sodomi pedeset nevinih, odvrati Gospod, zbog njih ću poštediti cijelo mjesto.“

(1. Mojsijeva 18:19-26)

Avram je stajao i *posredovao* za pravedne u Sodomi i Gomori koja je bila pred uništenjem zbog svog nemoralna. Zapazimo rezultat tog Abrahamovog *posredovanja*: „*Odvrati Gospod: Zbog njih ću poštediti cijelo mjesto.*“ Bog je brzo odgovorio na Avramovu *posredničku* (zastupničku) molitvu i obećao svoju milost i spasenje kao rešenje. Božije rešenje jeste uvek za *spasenje* čoveka, a ne za uništenje. Sa druge strane, čovek se odlučuje za to da li će ga prihvatiti ili odbaciti, i u skladu sa time snosi i posledice te svoje odluke.

Drugi starozavetni primer *posredovanja* nalazimo u Dru-goj knjizi Mojsijevoj 20:18-21.

„Sav je narod bio svjedok grmljavine i sijevanja, svi čuše zvuk trube i vidješe kako se brdo dimi: gledali su i tresli se i stajali podalje. Onda rekoše Mojsiju: Ti nam govori, a mi ćemo slušati. Neka nam Bog ne govori, da ne pomremo! Ne bojte se, reče Mojsije narodu. Bog je došao da vas samo iskuša; da strah pred njim ostane s vama te da ne griješite. Narod ostane podalje, a Mojsije pristupi gustom oblaku gdje se Bog nalazio.“

(2. Mojsijeva 20:18-21)

Ovde se jasno vidi Mojsijeva posrednička uloga. On stoji između preplašenog naroda nakon što se susreo sa Bogom kroz prirodne nepogode i manifestacije njegove sile ostavši distanciran od Njega. Narod je

očajnički tražio posrednika pred Bogom, a to je bio Mojsije, koga je sam Bog poslao da ih izvede iz egipatskog ropstva.

Ako nastavimo kroz Stari zavet, naići ćemo na niz sličnih primera koji ukazuju na tu, za nas toliko bitnu posredničku ulogu, kao što je na primer uloga Velikog sveštenika koji je jednom godišnje prinosio žrtvu za svoje, ali i za grehe čitavog naroda (Jevrejima 9:7). Zatim posrednička uloga proroka koji praktičnim demonstriranjem ili govorom posreduju između Boga i naroda, donoseći im poruku koju je On imao za njih (5. Mojsijeva 18:18).

Posredovanje je sastavni deo ostvarenja Božijeg plana namenjenog kako za njegov narod

Izrael, tako i za sve ostale narode na ovoj zemlji. Večita Božija borba sa našom neposlušnoću, strahovima i bežanjem od Njega, nije Ga ostavila ravnodušnim ili pasivnim da bude po strani. On uvek spremno odgovarao na novonastale situacije tako što je slao svoje sluge da kroz ulogu *posrednika* vrate i čuvaju njegov narod na putu svetosti i odnosa sa Njim. Konačno, najvažniji Božiji odgovor na ljudsku neposlušnost i pad u greh je bilo poslanje njegovog Sina Isusa Hrista.

Pesma „Most ljubavi” je dobila naziv u skladu sa stihom sa početka ovog članka: „*Jedini po-*

srednik između Boga i ljudi je Isus Hrist.“ Isus predstavlja taj *Most ljubavi* između čovečanstva i Boga. Njegovo poslanje od Oca, proročka i posrednička uloga, i konačno njegova žrtva na krstu jeste pečat svega što je svojim životom, ponašanjem i govorom na ovoj zemlji demonstrirao. Ostavio nam je primer prema kome bi trebalo da živimo. Svima nama koji se deklariramo kao njegova deca, pomaže da živimo kao i On. Želi da budemo *posrednici* ili zastupnici, a ne kritičari tuđih greha (Jevr. 7:24)

Dejan Milinov, Novi Sad

H RANA ZA IZLAZAK

činjenice

Jedno od najvećih čuda se dogodilo kada su Mojsije i deca Izraela bili u pustinji. Da li je on uopšte unapred razmislio o tome šta je bilo potrebno da ispuni Božiju zapovest i da ih vodi kroz Egipat u obećanu zemlju? Morali su da budu nahranjeni i zbrinuti, ali verovatno nije mnogo razmišljao o tome šta je trebalo on da uradi u ispunjavanju potreba za tri ili tri i po miliona ljudi?

Prema nekim procenama koje je napravio čovek koji je bio general u vojsci, Mojsije je svakoga dana morao da ima 1.500 tona hrane samo da nahrani Izraelce da ne umru od gladi. Da

bi ih nahranio na način na koji vi i ja jedemo, bilo mu je potrebno bar 4.000 tona hrane dnevno. Morali biste da imate dva teretna voza, svaki dugačak jedan i po kilometar, samo da donese Izraelcima njihovu hranu svaki dan. U skladu sa današnjim cenama, to bi koštalo 7-8 miliona dolara svakodnevno da se obezbedi njihova hrana. Za kuvanje bi trebalo 4.000 tona drveta i još nekoliko teretnih vozova, svaki dugačak jedan i po kilometar da preveze drvo svakog dana.

Setite se da su oni u pustinji bili četrdeset godina! Morali su da imaju i vodu. Da bi imali

dovoljno vode za piće i da operu nekoliko sudova, trebalo im je im oko 11 miliona litara svakog dana i teretni voz sa rezervoarimasamo da im se donese voda!

Morali su da prođu kroz Crveno more u jednoj noći. Njegova širina je varirala od 200 km do samo nekoliko kilometara u severnoj delu mora. Dubina Crvenog mora varira od 490 do 2.200 metara. Ako su preko Crvenog mora prešli uskim putem, u duploj koloni, a ta dupla kolona je morala da bude oko 1.300 km dugačka, i trebalo bi im 35 dana i noći da svi prođu kroz more. Morali su da imaju barem 5 km širok prelaz u moru, tako da bi mogli proći kroz more za jednu noć.

Sledeći veliki problem je bilo postavljanje njihovog privremenog logora. Svaki put kada bi logorovali na kraju dana, bio im je potreban kamp veličine dve

trećine države Roud Ajlend ili 1.200 kvadratnih kilometara. Razmislite o tome! Toliki prostor samo za noćno logorovanje. To bi logor širine 40 km u i 200 km dužine da se svake noći ulogoruju Izraelci!

Da li mislite da je Mojsije znao sve ove stvari pre nego što je krenuo iz Egipta? Sumnjam da je puno razmišljao o pomenu-tim „detaljima”. Mojsije je verovao u Boga i Bog se pobrinuo o svim stvarima umesto njega.

Hajde da se ohrabrimo: mi imamo istog Boga. Mi mislimo da su naši problemi veliki. Setite se šta Bog može da uradi! Samo se udružite sa Njim i vaši problemi će biti Njegova brigada. Neka On vodi vaš život, i kao što je pisac hrišćanske himne napisao: „Bog će se pobrinuti za tebe.”

Autor nepoznat

Sa engleskog prevela *Jelena Hristov*, Novi Sad

Veliki problem u našem društvu jeste abortus. To je grijeh prema Bogu i prema nerođenoj djeci. Svaki grijeh ima svoje posljedice, pa tako da i abortus. Kada se dogodi, on utiče na mnoge. Žena koja obavi abortus se suočava sa teškim i dugotrajnim posljedicama. Neke od njih su:

- Tajnovitost
- Tuga
- Osjećaj gubitka
- Tjeskoba
- Depresija
- Izolacija
- Žaljenje ili osjećaj krivice
- Emocionalna bol
- Noćne more
- Ljutnja ili bijes
- Samoubilački impulsi
- Destruktivno ponašanje

Mi smo tu da pomognemo. Naše radionice se organizuju za manje grupe žena, gdje one imaju priliku da učestvuju u opuštenoj atmosferi bez da ih neko osuđuje. Na pomenutim radionicama učimo o Bogu, sa posebnim naglaskom na njegovoj ljubavi i oprostjenju koje se nudi u Isusu.

Svjedočanstva

„Ova studija mi je spasila život.“

„Atmosfera u grupi nam je omogućila da se povežemo jedni s drugima i dijelimo slične emocije i probleme. To je definitivno donijelo olakšanje i ohrabrenje.“

„Borila sam se sedamnaest godina sa mojom odlukom nakon što sam abortirala svoje prvo dijete. S oklijevanjem, odlučila sam da sudjelujem u ovoj radionici i to je bila najbolja odluka koju sam napravila. Spoznaja da nisam sama je puno značila za mene.“

„Ja jako preporučujem ovu studiju za žene koje su imale abortus. Praznina se ne može ispuniti bez Božje ljubavi i otkupljenja.“

„Nisam mislila da mi je ova studija potrebna, ali brzo sam shvatila da imam puno stida i srama u sebi, pa čak i ljutnju. Sada znam da mi je oprošteno, i ja sam zaista je slobodna.“

„Kroz ovu studiju, Bog me je oslobodio ropstva gorčine i depresije.”

„Ja sam zahvalna za ovu studiju. Pružen mi je novi osjećaj smisla i javila se kod mene želja da pomožem drugim ženama koje se bore sa istom odlukom sa kojom sam se ja suočila.”

„Kako je divno znati da postoji grupa žena posvećena tome da ponudi sigurno mjesto za liječenje ožiljaka od abortusa.”

„Ova studija mi je vratila moj život nazad. Nikada nisam imala takav osjećaj unutrašnjeg mira.”

**Svjetionik
centar za život**
Ruđera Boškovića 2
71000 Sarajevo
Bosna i Hercegovina

Otvoreni telefon
+387 60 301 5395
je u funkciji
od ponedjeljka
do petka
u periodu
od 9 do 12 časova.

ROĐENJE ISUSA HRISTA

„A evo kako se Isus Hristos rodio. Njegova majka Marija, bila je verena za Josifa. Međutim, pre nego što su postali supružnici, ispostavi se da je ona zatrudnela po Svetome Duhu. Njen muž Josif, koji je bio pravedan čovek, ne želeći da je javno izvrgne sramoti, naumi da potajno raskine veridbu. Tek što je on to naumio, kad gle, anđeo Gospodnji ukaza mu se u snu i reče mu: 'Josife, sine Davidov, ne boj se da uzmeš Mariju za ženu. Dete koje je u njoj začeto, delo je Svetoga Duha. Ona će roditi sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasiti svoj narod od njihovih grehova.' Sve se ovo dogodilo da se ispuni ono što je Gospod rekao po proroku: 'Evo, začće devica i rodiće sina, i daće mu ime Emanuel' – što u prevodu znači 'Bog je s nama'. Kada se Josif probudio, učinio je ono što mu je anđeo Gospodnji zapovedio: uzeo je Mariju za ženu, ali kao supružnici nisu živeli, sve dok ona nije rodila sina. Josif mu dade ime Isus.“ (Matej 1,18-25)

Jedan od junaka hit filma „Park iz doba Jure“ je paleontolog Alen Grant. Zagrižen je proučavanjem dinosaurususa. Iznenada mu se pružila prilika da licem u lice upozna žive nemani te daleke praistorije. Od šoka je pao na zemlju. Jedno je čeprkati po prašini po ostacima kostiju i fosila, a drugo sresti dinosaurususa. O, to je bilo nešto sasvim, sasvim drugačije!

Očekujem da na sličan način

sam budem zapanjen kada jednom sretnem Isusa. Crkvi je bilo potrebno mnogo vremena i truda da objasni rečima, da opiše puninu i značaj onoga što je Isus bio. Dobro je ako u tome počnemo od Mateja.

Naime, Isus je imao poseban početak: Sveti Duh i djevica Marija. Njegova posebna misija je bila da spasi narod od greha. Njegovo opunomoćenje: Onaj koji ispunjava Pismo. Njegovo

posebno ime: *Isus*, što znači *Jehova spasava*; i *Emanuilo*, što znači *Bog je s nama zauvek*.

Isus je utelovljeni Bog. U njemu je Bog došao na zemlju i hodao među nama. „Inkarnacija“, tj. utelovljenje je jedno od osnovnih učenja hrišćanske Crkve. Bog je u Isusu na sebe uzeo ljudsku prirodu, a pri tome nije prestao da bude Bog, niti je okrnjio svoje božanstvo. Drugim rečima, u jevrejskom dečaku koji se pod imenom Isus rodio u prvom veku, Bog je na sebe uzeo pol, etničko poreklo i sve odlike jednog ljudskog tela i sve posebnosti jedne ličnosti.

Isus je rođen kao dečak - muško dete. Šta da je Spasitelj rođen od Marije bio žensko? To se i dogodilo, jer utelovljenje u sebe uključuje i majku i sina, i Mariju i Isusa. Utelovljenje daje čast i dostojanstvo celokupnom čovečanstvu, i muškarcima i ženama. Da je Isus rođen kao devojčica, to bi nas muškarce sasvim ostavilo po strani.

Tu je bio i Josif, Marijin muž. Ukoliko o Božićnoj drami razmišljamo na pomenuti način, Josif je nepotreban lik. Dato mu je tek nekoliko stihova. Nije „rodio“ Isusa na način kako je njega „rodio“ njegov otac Jakov. Naime, Isus se začeo u Marijinoj utrobi božanskom silom Duha Svetog. Josif i Marija, premda Isusovi roditelji, nisu ga kao takvog stvorili. Isus potiče od Boga.

Ovo je veoma važno. Utelovljenje daje vrednost ljudima, ali Isus nije nastao ljudskom oplodnjom. Čemu nas to uči? *Da je naša sklonost bahaćenju unapred isključena. Nema mesta za bilo kakvo hvalisanje. Isus nije neko sa kime bilo ko od ljudi može da se pohvali. On nije zadnja karika savršenstva evolucije ljudskog bića. On je Bog među nama.*

Phil Thrailkil
Preveo Žarko Đorđević

VODIČ KROZ BIBLIJU

Da li je Biblija Božija ili ljudska riječ?

Ti ustraj u onome što si naučio i što ti je povereno, znajući od koga si naučio. Od detinjstva svoga znaš Sveta pisma koja te mogu umudriti na spasenje po veri koja je u Isusu Hristu. Celo je Pismo od Boga nadahnuto i korisno za učenje, za uveravanje, za popravljanje, za poučavanje u pravdi, da bude savršen čovek Božji i sposoban za svako dobro delo.

2. Timoteju 3:14-17

Judeji se čuđahu govoreći: Kako ovaj zna Pisma, a nije ih učio? Tada im Isus odgovori: Moja nauka nije moja, nego onoga koji me posla. Ko hoće njegovu volju

vršiti, razumeće je li ova nauka od Boga ili sam od sebe govorim.

Jovan 7:15-17

Posveti ih istinom svojom. Reč je tvoja istina.

Jovan 17:17

U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Reč beše Bog. Ona beše u početku u Boga. Sve je kroz nju postalo, i od onoga što je postalo ništa nije postalo bez nje.

Jovan 1:1-3

I Reč postade telo i useli se usred nas, puna milosti i istine; i mi

gledasmo slavu njezinu, slavu kao što je slava jedinorođenoga Sina koji od Oca dođe.

Jovan 1:14

Jer nije nikad proroštvo doneto voljom nekog čoveka, nego su progovorili sveti Božji ljudi pokrenuti Duhom Svetim.

2. Petrova 1:21

A on odgovori: Blago onima koji slušaju reč Božju i drže je.

Luka 11:28

Ti Judeji behu plemenitiji od onih u Solunu. Oni primiše reč svim srcem, i svaki dan proučavahu Pisma, da vide je li tačno ono što im se kazivaše.

Djela 17:11

Isus im odgovori: Varate se, jer ne razumete ni Pisma ni sile Božje.

Matej 22:29

Jer reč Božja je živa i jaka, i oštija od svakog mača na obe strane naoštrena, i prodire čak do rastavljanja i duše i duha, i zglavaka i mozga, i sudi i o osećanjima i o mislima srca.

Jevrejima 4:12

Blago onome koji čita i onima koji slušaju reč proroštva i drže što je napisano u njemu!

Otkrivenje 1:3

Nebesa se Rečju Gospodnjom stvoriše i duhom njegovih usta sva vojska njihova.

Psalam 33:6

Dodatni tekstovi:

Priče Solomonove 2:3-6; Psalam 119:9,11,105; Jovan 5:39; Rimljanima 15:4; Jov 22:21-22; 1. Jovanova 5:9-12; 2. Samuilova 7:28; Marko 13:31

Priredio *Ljubomir Tatić*, Srbac

LJUBAV PREMA IZRAELU

Iako se Crkva kroz istoriju negativno postavljala prema Jevrejima, Biblija nam daje mnogo jasnih instrukcija i objašnjenja zašto treba da ih volimo i poštujemo. Jednako treba da podržimo i državu Izrael koja je okupila Jevreje iz čitavog svijeta.

„I reče Gospod Avramu: Idi iz zemlje svoje i od roda svog i iz doma oca svog u zemlju koju ću ti ja pokazati. I učiniću od tebe velik narod, i blagosloviću te, i ime tvoje proslaviću, i ti ćeš biti blagoslov. Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi

će biti blagoslovena sva plemena na zemlji.”

1. Mojsijeva 12:1-3

Isus je rekao da spasenje dolazi od Jevreja (Jovanovo evanđelje 4:22). Mi smo dakle oni koji smo primili blagoslov spasenja kroz jevrejski narod (Avramovo potomstvo) i stoga bismo trebalo da ih blagosiljamo.

Apostol Pavle je zapisao u Rimljanima poslanici 15:27 sledeće: *„Jer, ako su pagani postali učesnici u njihovim duhovnim dobrima, dužni su da im služe u njihovim telesnim potrebama.”*

Dužni smo im ljubav, ali ne samo apstraktnu, već onako kako nas uči Božija riječ u 1. Jovanovoj 3:18: „*Dečice, ne volimo riječju i jezikom, nego djelima i istinom.*”

Dužni smo im zahvalnost jer su nam mnogo toga pružili: Sveta pisma, patrijarhe, proroke, Mariju, Josifa, prve učenike i apostole, i najvažnije samog Isusa Hrista. Isus se nikada nije odrekao toga da je Jevrejin, već je to uvijek naglašavao. Bio je rođen kao Jevrejin, obrezan osmi dan u skladu sa jevrejskom tradicijom, za vrijeme velikih praznika posjećivao je redovno Jerusalem sa Josifom i Marijom, a kasnije sa svojim učenicima. Držao je Mojsijev zakon.

Ako smo hrišćani, onda bismo trebali pokazati biblijski stav prema Jevrejima i Izraelu. Moli-

mo se za njih, blagosiljajmo ih, podržimo ih i pomozimo im.

Molimo se za mir Jerusalima.

*„Obradovah se kad mi rekoše: Hajdemo u dom Gospodnji! Evo, stoje noge naše na vratima tvojim, Jerusalime! Jerusalem je izidan, kao grad sliven u jednu zgradu. Onamo idu plemena, plemena Gospodnja, po naredbi Izrailjevoj da slave ime Gospodnje. Onda stoje prestoli sudski, prestoli doma Davidovog. **Ištite mira Jerusalimu; neka bude dobro onima koji ljube Tebe! Neke bude mir oko zidova tvojih, i čestitost u dvorima tvojim!** Radi braće svoje, i prijatelja svojih govorim: Mir ti! Radi doma Gospoda Boga našeg želim ti dobro.”*

Psalam 122

Branko Erceg, Banjaluka

NOVA KNJIGA

Πέτρος

Proučavajući razvoj Petra, Isusovog učenika, pronašao sam mnogo paralela sa onim što se događalo u mom životu. Volio bih kad bih mogao reći da se sličnosti odnose na momente uspjeha, pobjede, Božje slave koja se očitovala kroz mene. Na žalost, istina je malo drugačija. Mnogo češće sam se mogao poistovjetiti sa Petrovim padovima i slabostima. Nije mi strano ni njegovo najgore iskustvo, najniža tačka na putu s Bogom, momenat kada je izdao Hrista.

Bez lažne skromnosti, u posljednjih četvrt vijeka, koliko poznajem Hrista, bilo je trenutaka kada je Bog očito radio kroz mene, ali i pored svih lijepih stvari koje sam doživio, i pored nečega što bi neko proglasio relativnim uspjehom, ja osjećam - ne, sigurno znam - da još nisam ni blizu onoga što bih mogao biti u Gospodu. Istina, nisam ni ono što sam bio do 1991. godine (kada sam se obratio). Imam neke stvari koje mogu podijeliti s tobom da ti olakšaju put u vjeri, i da te barem poštede nekih grešaka koje smo činili i Petar, i ja, i mnogi drugi.

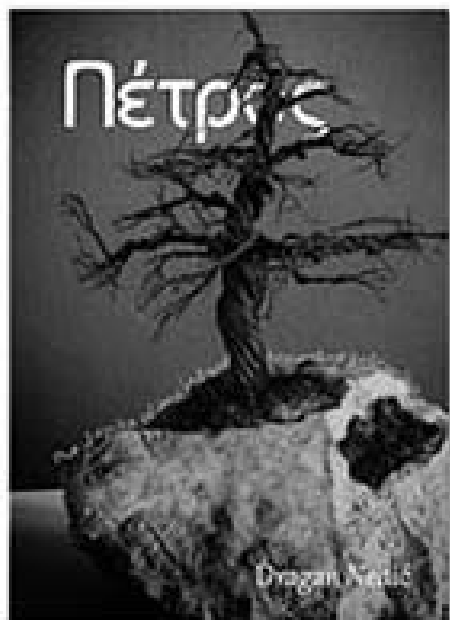
Iz Petrovog života izvlačim i ohrabrenje, nešto što me i danas, u pedeset i četvrtoj godini, drži u nadi da Bog od mene može napraviti čovjeka koji će ga proslaviti na najbolji mogući način. Moj put, kao i tvoj, još uvijek nije završio. Potrebno je samo malo vjere pa da zaista primiš u svoje srce da Bog ne koristi ljude koji su duhovni *supermeni* od rođenja, jer takvih nema.

Kako tebi danas izgleda Petar, tako je njemu i njegovim savremnicima izgledao neki velikan iz istorije Izraela - nedostižno! Tu prvu generaciju hrišćana, Jakov je morao hrabriti riječima: „Ilija je bio kao jedan od nas!“ (Jakovljeva 5.17).

Zato te na samom početku molim da se probaš osloboditi glasova koji ti govore da su primjeri biblijskih heroja vjere nešto što nikada nećemo dostići. Možda i jeste tako, za neke stvari gotovo sigurno, ali vjeruj da je moguće da odeš dalje i više nego što danas možeš i sanjati. Svjedočim za to svim svojim bićem!

Moja je molitva da će te ova knjižica, kroz Petrovu i moju priču, ohrabriti da nađeš u Bogu svrhu za svoj život, a u sebi želju da tu svrhu i ispuniš.

Dragan Nedić

NOVA KNJIGA

Narudžbe i Informacije:
dragan.nedic@hotmail.com
+38761170778

PETROS je knjiga o apostolu Petru. Istovremeno je to i knjiga o današnjem vjerniku koji se u svome životu susreće sa nekim naizgled novim, savremenim i drugačijim izazovima. Koliko god biblijsko vrijeme izgledalo različito od današnjeg, toliko je i istovjetno ili barem slično. Mnogo je zajedničkih stvari koje su jednako bliske nama kao što su bile poznate i bliske ljudima opisanim u Bibliji. Isusovi savremenici su imali priliku da

ga vide, čuju i dodirnu, ali zbog toga nisu u velikoj prednosti u odnosu na nas koji takvu mogućnost nemamo. Svi mi se susrećemo sa sumnjama, brigama, slabostima, padovima, iskušenjima, itd.

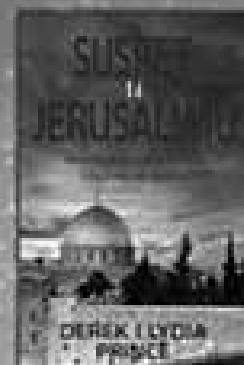
Taj današnji vjernik koji se u ovoj knjizi pojavljuje pored apostola Petra u nekim novim i savremenim kontekstima jeste sam autor. On ponizno sebe stavlja u drugi plan, ali je veoma važan akter ove knjige, jer svojim primjerom dodatno pojašnjava i čini razumljivijim lekcije koje možemo da naučimo iz života apostola Petra.

Autor je na veoma vješt način isprepleo dijelove Biblije koji opisuju Petra i svoja lična i slična iskustva. Tumačio je biblijske odlomke na jednostavan i jasan način, sve potkrepljujući adekvatnim primjerima i svojim iskustvima koje je utkao u ovu knjigu.

Apostol Petar je imao interesantan i dinamičan život. Rastao je i napredovao uz Isusa. Slijedio ga je i išao za njim, ali je ponekada i trčao ispred njega. Petrov život je bio pun dobrih i pozitivnih primjera, ali i onih koji nas uče kako ne treba raditi neke stvari. Kada treba da idemo nekim za nas još nepoznatim putem, puno znači ako možemo da čujemo savjete i saznamo informacije od onih koji su tim putem već prošli. Knjiga koju imate rukama je dobar vodič i priručnik kako živjeti prema Božijoj volji i slijediti Onoga koga je slijedio apostol Petar, koga je slijedio i slijedi autor ove knjige, i kojega bismo trebali slijediti svi mi.

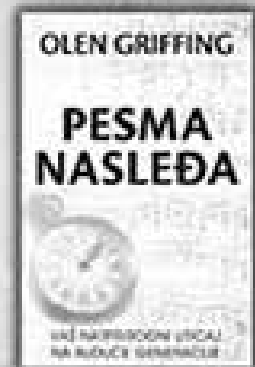
Branko Erceg

IZDANJA
U 2017.

SYLOAM IZDAVAŠTVO

+381 64 405 47 44
www.press.syloam-international.org

**ŽELIMO VAM SREĆNE I VESELE PRAŽNIKE
KAO I BLAGOSLOVENU NOVU GODINU,
UZ PUNO NOVIH KNJIGA IZ NAŠEG IZDAVAŠTVA.**